

คู่มือ การรับมือและ ให้คำปรึกษาผู้มี ปัญหาทางการเงิน

FINANCIAL COPING AND COUNSELING MANUAL

จัดทำโดย
นิสิตจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ชั้นปีที่ 3
ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยนเรศวร
ประจำปีการศึกษา 2563

คำนำ

คู่มือการรับมือและให้คำปรึกษาทางการเงิน (Financial coping and counseling manual) เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ศึกษา หลักการ ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการปรึกษาทางการเงิน หนังสือเล่มนี้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความหมายและปัญหาทางการเงิน การรับมือกับผู้ที่มีปัญหาทางการเงิน กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน หลักปฏิบัติ และการให้คำปรึกษาทางการเงิน โดยคณะผู้จัดทำได้เรียบเรียงข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอน มีหัวข้อที่ชัดเจน ซึ่งง่ายต่อการศึกษา เข้าใจเป็นอย่างดี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือคู่มือการรับมือและให้คำปรึกษาทางการเงิน (Financial coping and counseling manual) นี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษา ขอขอบคุณ ดร.พุฒธาดา เดชพิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาในรายวิชาจิตวิทยาการปรึกษาในที่ทำงาน ที่ให้ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและเรียบเรียงข้อมูล ตลอดจนขอขอบคุณข้อมูลจากแหล่งที่มาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการจัดทำให้เกิดคู่มือเล่มนี้ได้ หากมีข้อผิดพลาดประการใดทางคณะผู้จัดทำต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

ความหมายของการเงิน.....	1
- สินทรัพย์ (Assets).....	1
- หนี้สิน (Liabilities)	4
- ความมั่งคั่ง (Net Worth).....	5
สาเหตุและความสำคัญ.....	6
- ความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวัง.....	7
- ตัวบ่งชี้ที่แท้จริงของพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี.....	8
- พฤติกรรมทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่ดีซึ่งส่งผลเสียต่อนายจ้าง.....	9
- พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีและความเครียดเชื่อมโยงกัน.....	10
- พฤติกรรมทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่ดีมักแสดงออกว่าเป็นความเครียดซึ่งลดการผลิตของพนักงาน.....	12
- ความเครียดการใช้สารเสพติดและการเพิ่มผลผลิตของพนักงาน.....	13
- นายจ้างจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับประสิทธิภาพของพนักงานที่ลดลง.....	15
- นายจ้างได้รับประโยชน์เมื่อพวกเขาจัดการกับปัญหาของพนักงาน.....	17
- ความอยู่ดีมีสุขทางการเงิน (Financial Well-being).....	17
- ความอยู่ดีมีสุขทางการเงิน (Financial Well-being).....	17
- ปัจจัยพื้นฐาน 5 ประการของความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงิน.....	18
- การวัดความอยู่ดีมีสุขด้วยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินส่วนบุคคล.....	19
กฎหมายในหมวดการเงิน.....	21
- ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด.....	21
- การชำระหนี้.....	25
- การล้มละลาย.....	28
วิธีการช่วยเหลือ.....	26
- การช่วยเหลือภายในองค์กร.....	34
- บริการช่วยเหลือจากภายนอก.....	37
การให้คำปรึกษา.....	45
- การบำบัดด้วย CBT.....	45
- Completing Debt Management Plans Counseling.....	47
บรรณานุกรม.....	49

ความหมาย

การเงิน หมายถึงกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารเงิน และระบบขั้นตอนการระดมทุน ซึ่งรวมถึงการธนาคาร หนี้ เครดิต ตลาดหุ้น เงิน และการลงทุน การเงินครอบคลุมถึงขั้นตอนการดูแล สร้าง และศึกษาเกี่ยวกับเงิน เช่นกันเงินธุรกิจ และการเงินส่วนบุคคล

กรณีกา วาระวิชะนี (2560) ได้แบ่งการเงินส่วนบุคคลออกเป็นดังนี้

สินทรัพย์ (Assets) คือทรัพยากรต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของหรือที่เราถืออยู่ ซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ หมายความว่าเราสามารถตีมูลค่าทรัพยากรนั้น ๆ เป็นเงินสดได้ หรือการถือครองทรัพยากรนั้น ๆ สามารถสร้างกระแสเงินสดได้ในอนาคต โดยส่วนใหญ่สินทรัพย์ต่างๆ มักจะถูกบันทึกในราคาต้นทุน สำหรับการจัดทำงบดุลขององค์กรธุรกิจ เช่น ถ้าธุรกิจซื้อที่ดินก็จะบันทึกในงบดุลตามราคาซื้อขายที่เข้ามา แต่ในกรณีของงบดุลส่วนบุคคลสินทรัพย์ทุกอย่างจะบันทึกไว้ตามมูลค่าตลาด (market value) ซึ่งเป็นมูลค่าที่เป็นมูลค่าปัจจุบันที่แท้จริงของสินทรัพย์ดังกล่าวหรือเป็นราคาที่เราคาดว่าจะได้รับจากการขายต่อสินทรัพย์ดังกล่าวในปัจจุบัน

องค์ประกอบของสินทรัพย์ส่วนบุคคล สินทรัพย์อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท โดยคำนึงจากความสามารถในการแปลงให้เป็นเงินสด ทั้งนี้ในการจัดทำงบดุลส่วนบุคคลมักจะเรียงลำดับสินทรัพย์จากสินทรัพย์ที่มีความสามารถในการแปลงให้เป็นเงินสดจากเร็วที่สุด ไปยังสินทรัพย์ที่มีความสามารถในการแปลงให้เป็นเงินสดช้าที่สุด ตามลำดับต่อไปนี้

1. **สินทรัพย์สภาพคล่อง (Liquid Assets or Monetary Assets)** คือเงินสดและสินทรัพย์ทางการเงินที่แปลงเป็นเงินสดหรือสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ง่าย โดยที่มีมูลค่านั้นไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก ทำให้การถือครองสินทรัพย์ประเภทนี้มีความเสี่ยงต่ำ ทั้งนี้การถือครองสินทรัพย์สภาพคล่อง มักมีไว้เพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และเพื่อใช้ในยามฉุกเฉินที่มีความจำเป็นต้องใช้เงินสดซึ่งไม่ได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้า สินทรัพย์สภาพคล่องไม่ได้ถือครองไว้เพื่อลงทุน ทั้งนี้สินทรัพย์สภาพคล่องอาจแบ่งได้เป็น

1.1 เงินสด (Cash)

1.2 บัญชีเงินฝากประเภทต่าง ๆ (Banking Account) เช่น บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ (Savings Account) และบัญชีเงินฝากประจำ (Fixed Deposits)

1.3 หลักทรัพย์ที่อยู่ในความต้องการของตลาด (Marketable Securities) เช่น ตัวแลกเงิน ใบรับฝากเงินที่สามารถเปลี่ยนมือได้ (Negotiable Certificate of Deposits)

2. **สินทรัพย์เพื่อการลงทุน (Investment Assets)** เป็นสินทรัพย์ที่บุคคลถือครองโดยมุ่งหวังผลประโยชน์ตอบแทนจากการลงทุน ทั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความเจริญเติบโตให้กับความมั่งคั่งสุทธิ (Net Worth) ของบุคคลเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินในระยะยาว โดยอาจแบ่งได้ดังนี้

2.1 หลักทรัพย์ต่าง ๆ (Securities) ทั้งนี้การลงทุนในหลักทรัพย์ในประเทศไทยมีหลาย ประเภท นักลงทุนสามารถลงทุนในตราสารที่ผู้ลงทุนมีฐานะเป็นเจ้าของ หรือตราสารที่ผู้ลงทุนมีฐานะเป็นเจ้าหนี้ของผู้ออกตราสารนั้นซึ่งพอจะแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ คือ ตราสารหนี้ ตราสารทุน ตราสารอนุพันธ์ และกองทุนรวม

2.1.1 ตราสารหนี้ (Debt Securities) คือตราสารที่แสดงความเป็นเจ้าหนี้ของกิจการ โดยผู้ถือตราสารหนี้มีฐานะเป็นเจ้าหนี้ของผู้ออกตราสารนั้นผลตอบแทนที่จะได้ในฐานะผู้ถือตราสารหนี้ (นอกเหนือจากเงินต้นซึ่งเรียกว่ามูลค่าไถ่ถอน) ก็คือผลตอบแทนที่จะได้ในฐานะเจ้าหนี้ของกิจการนั้นๆ ได้แก่

- ดอกเบี้ยรับ คือ ดอกเบี้ยที่ได้รับจากการลงทุนในตราสารหนี้
- ส่วนลดรับ เช่น กรณีหุ้นกู้บางตัวไม่มีการจ่ายดอกเบี้ย ดังนั้น ผู้ซื้อจะซื้อในราคาที่มีส่วนลดรับ เช่น หุ้นกู้กำหนดราคาหน้าตัว 1,000 บาท อายุ 1 ปี ไม่มีการจ่ายดอกเบี้ย ดังนั้นหากหุ้นกุนั้นกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่จะให้เท่ากับ 5% เราจะซื้อหุ้นกู้นี้ได้ที่ราคาเท่ากับ 950 บาท เพื่อที่ว่าอีก 1 ปี ข้างหน้าเมื่อหุ้นกุนี้ครบอายุ เราจะได้เงินคืน 1,000 บาท เท่ากับเราได้ผลตอบแทน 5%
- กำไรส่วนเกินทุน คือผลประโยชน์ที่ได้จากการขายตราสารหนี้ (เหมือนกับการขายตราสารทุน)

2.1.2 ตราสารทุน (Equity Securities) คือตราสารที่แสดงความเป็นเจ้าของ ของกิจการ ในฐานะผู้ถือหุ้น ข้อดีของการเป็นเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นของกิจการ คือมีโอกาสได้รับผลตอบแทนที่เพิ่มขึ้นจากกำไรของธุรกิจ มีส่วนในการออกเสียงในการบริหารของกิจการ ฯลฯ การลงทุนในตราสารทุนจะมีความเสี่ยงมากกว่าการลงทุนในตราสารหนี้ เพราะสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของกิจการในกรณีที่เกิดการล้มละลายจะอยู่หลังเจ้าหนี้ ผลตอบแทนที่จะได้ในฐานะผู้ถือตราสารทุน ได้แก่

- เงินปันผล (Dividend) คือ ส่วนแบ่งของกำไรที่กิจการจัดสรรให้กับผู้ถือหุ้น
- กำไรส่วนเกินทุน (Capital Gain) คือ ผลประโยชน์ที่ได้จากการขายตราสาร ทุน นั้นในราคาที่สูงกว่าราคาที่ซื้อมา

2.1.3 ตราสารอนุพันธ์ (Derivative Instruments) เป็นตราสารทางการเงินที่มีมูลค่าของตราสารขึ้นอยู่กับราคาของสินทรัพย์ที่ตราสารอนุพันธ์ดังกล่าวไปอ้างอิง เช่น

2.1.3.1 สัญญาฟิวเจอร์ส (Futures) สัญญาที่นักลงทุนสองฝ่ายตกลงจะซื้อขายหลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินที่ได้ตกลงกันไว้ในคุณภาพ ราคา และภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ผู้ซื้อหรือผู้ขายมีพันธะที่จะต้องซื้อขายตามสัญญาไม่สามารถยกเลิกได้ ทั้งนี้สัญญาซื้อขายอนาคตดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นมาตรฐานเดียวกัน และทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ที่มีการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ

2.1.3.2 สิทธิอนุพันธ์ (Options) : สัญญาที่นักลงทุนสองฝ่ายตกลงให้ สิทธิในการซื้อขายหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินที่ได้ตกลงกันไว้ในคุณภาพ ราคา และภายในระยะเวลาที่กำหนดผู้ถือตราสารจะใช้สิทธิหรือไม่ใช้สิทธิก็ได้

2.1.4 กองทุนรวม (Mutual Fund) คือ หลักทรัพย์ที่จัดตั้งและจัดการโดยบริษัทจัดการลงทุนเพื่อระดมเงินจากผู้ลงทุนที่มีความต้องการที่จะลงทุนในนโยบายการลงทุนเดียวกัน โดยผู้ลงทุนจะมีฐานะ

เป็นเจ้าของกองทุนนั้น ๆ และมีสิทธิได้รับเงินปันผล และผลตอบแทนจากการลงทุนในกองทุนนั้นการลงทุนในกองทุนรวมมีข้อดีดังนี้คือ

- มีบริษัทจัดการซึ่งเป็นมืออาชีพบริหารกองทุน
- กระจายความเสี่ยง
- ซื้อง่าย ขายคล่อง (สภาพคล่องสูง)
- มีทางเลือกในการลงทุนมากมายให้ผู้ลงทุนเลือกลงทุนได้ตามความเหมาะสม มีกลไกป้องกันผู้ลงทุน
- ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการลงทุน
- เนื่องจากกองทุนรวมเป็นนักลงทุนประเภทสถาบัน จึงมีอำนาจต่อรองมากกว่า มีช่องทางการลงทุนมากกว่า
- กองทุนรวมได้รับประโยชน์ทางภาษี คือ กองทุนรวมไม่ใช่หน่วยภาษี ดังนั้น รายได้ทั้งหมดของกองทุนรวมจึงไม่ต้องเสียภาษี

อย่างไรก็ตามการลงทุนในกองทุนรวมก็มีข้อเสียดังนี้คือ

1. ผู้ลงทุนไม่คล่องตัวเท่ากับการลงทุนด้วยตนเอง
2. การซื้อขายของกองทุนรวมมีผลต่อราคาตลาด
3. ผู้จัดการกองทุนไม่สามารถบริหารความเสี่ยงในการลงทุนได้อย่างสมบูรณ์
4. ผู้ลงทุนได้รับข่าวสารการลงทุนช้ากว่า

2.2 มูลค่าเงินสดกรมธรรม์ประกันชีวิตที่มุ่งหวังผลตอบแทนในระยะยาว

2.3 การลงทุนในกองทุนบำเหน็จบำนาญต่าง ๆ ที่บุคคลและนายจ้างร่วมลงทุนสำหรับการเกษียณอายุ (Retirement Plans) เช่น กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจะแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ เงินสะสมของสมาชิกที่ถูกหักจากค่าจ้างหรือเงินเดือนทุกเดือน ในอัตราที่ตกลงกันอยู่ระหว่างร้อยละ 2-15 ของรายได้และเงินสมทบของนายจ้าง คือเงินที่นายจ้างจ่ายเข้ากองทุนสมทบให้แก่ลูกจ้างที่เป็นสมาชิกเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าเงินสะสมที่สมาชิกถูกหักในแต่ละเดือน ซึ่งสิทธิในการรับเงินสมทบและผลประโยชน์จากเงินสมทบนี้จะเป็นไปตามเงื่อนไขของแต่ละกองทุน หรือแต่ละบริษัท โดยทั่วไปจะขึ้นอยู่กับอายุงาน เช่น หากสมาชิกทำงานน้อยกว่า 3 ปี จะไม่ได้รับเงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินสมทบถ้าทำงานมาแล้ว 3-5 ปี จะได้รับเงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินสมทบครึ่งหนึ่ง แต่หากทำงานเกิน 5 ปี จะได้รับเงินสมทบและผลประโยชน์เต็มจำนวน ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจะต้องทำความเข้าใจกับเงื่อนไขของเงินสมทบอย่างละเอียด ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการจัดทำงบดุลและงบกระแสเงินสด ตัวอย่าง เช่น ปัจจุบันนายสมชายมีเงินสะสมในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจำนวน 250 บาท โดยมีรายละเอียดดังนี้

- เงินสะสมของนายสมชาย 100 บาท และผลประโยชน์จากเงินสะสมของนายสมชาย 25 บาท

- เงินสมทบของบริษัทที่นายสมชายทำงานอยู่ 100 บาท และผลประโยชน์จากเงินสมทบส่วนของบริษัท 25 บาท ดังนั้นเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของนายสมชาย หากเขาทำงานมาเพียง 2 ปีที่ปรากฏในสินทรัพย์ของงบดุลจะมีเฉพาะในส่วนของเงินสะสมของนายสมชาย และผลประโยชน์จากเงินสะสมส่วนของนายสมชาย (ในที่นี้เท่ากับ $100 + 25$ บาท) และจะไม่มีรายการเงินสมทบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (ส่วนของบริษัท) ในงบกระแสเงินสดแต่ถ้านายสมชายทำงานมามากกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของนายสมชายที่ปรากฏในสินทรัพย์ของงบดุลจะมีเงินสะสมของนายสมชายและผลประโยชน์รวมกับเงินสมทบของบริษัทและผลประโยชน์ของเงินสมทบของบริษัทครึ่งหนึ่ง (ในที่นี้เท่ากับ $(100 + 25) + ((100 + 25)/2) = 125 + 62.5$ บาท) ดังนั้นจำนวนเงินที่แสดงในรายการเงินสมทบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในงบกระแสเงินสดจะเท่ากับ 62.50 บาท หากนายสมชายทำงานมามากกว่า 5 ปี เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของนายสมชายที่ปรากฏในสินทรัพย์ของงบดุลจะมีเงินสะสมของนายสมชายและผลประโยชน์รวมกับเงินสมทบของบริษัทและผลประโยชน์ของเงินสมทบของบริษัทที่ได้รับเต็มจำนวน (ในที่นี้เท่ากับ $(100 + 25) + (100 + 25) = 250$ บาท) และจำนวนเงินที่แสดงในรายการเงินสมทบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในงบกระแสเงินสดจะเท่ากับ 125 บาท

2.4 ที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ (Real Estate)

3. **สินทรัพย์ใช้ส่วนตัว (Personal Possessions)** เป็นสินทรัพย์ที่บุคคลมีไว้เพื่อใช้ในการชีวิตประจำวัน หรือเพื่อสะสมต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

- 3.1 ที่อยู่อาศัย (Housing) ซึ่งมีไว้เพื่อพักอาศัย ไม่ได้คาดหวังกำไรจากราคาที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต
- 3.1 ที่อยู่อาศัย (Housing) ซึ่งมีไว้เพื่อพักอาศัย ไม่ได้คาดหวังกำไรจากราคาที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต
- 3.2 ยานพาหนะต่าง ๆ เช่น รถยนต์ (Automobiles) รถบรรทุก รถมอเตอร์ไซด์ เรือ
- 3.3 เสื้อผ้า และเครื่องประดับต่าง ๆ
- 3.4. ของสะสมต่าง ๆ (Collections) เช่น แสตมป์

4. สินทรัพย์อื่น ๆ (Other Assets) ได้แก่

4.1 สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (Intangible Assets) เป็นสินทรัพย์ที่ไม่สามารถมองเห็นไม่สามารถสัมผัสได้แต่สามารถสร้างมูลค่าได้ เช่น สิทธิบัตร (Patent) และลิขสิทธิ์ (Copyright)

4.2 หุ้นในบริษัททั่วไปที่เราเป็นเจ้าของและดำเนินงานอยู่ เนื่องจากสินทรัพย์ต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นแหล่งสะสมความมั่งคั่งที่สำคัญของบุคคลแต่ละบุคคลจึงต้องมียุทธศาสตร์ในการบริหารสินทรัพย์ ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากที่สุดนั่นก็คือ ต้องบริหารสินทรัพย์ดังกล่าวให้ได้รับอัตราผลตอบแทนที่สูงที่สุดในขณะที่ความเสี่ยงจากการลงทุนดังกล่าวนั้นต้องอยู่ในระดับที่ต่ำที่สุดที่ยอมรับได้

หนี้สิน (Liabilities) คือภาระผูกพัน (Obligation) ทางการเงินต่าง ๆ ที่บุคคลต้องชำระเงินคืนในอนาคต อันเนื่องมาจากการกู้ยืมหรือสัญญา ทั้งนี้ภาระผูกพันดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดกระแสเงินสดจ่ายหรือไหลออก (Cash Outflow) หรือการลดลงของทรัพยากรที่มีมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของบุคคลในอนาคต ทั้งนี้หนี้สินสามารถแบ่งได้เป็นประเภทต่าง ๆ โดยพิจารณาจากระยะเวลาที่จะถึงกำหนดใช้คืนจากระยะสั้นไปถึงระยะยาวดังต่อไปนี้

1. **หนี้สินระยะสั้น (Short-term Liabilities or Current Liabilities)** เป็นหนี้สินที่ต้องชำระหนี้คืนภายใน 1 ปี นับจากวันที่ที่ระบุในงบดุลส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ยอดคงค้างจากบัตรเครดิต (Outstanding Balance on Credit Card) โดยส่วนใหญ่เป็นหนี้ที่เกิดจากการใช้จ่ายใช้สอย ซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคเพื่อการดำรงชีพประจำวัน ซึ่งมีรอบระยะเวลาในการชำระหนี้คืนภายใน 1 เดือน

1.2 หนี้สินเงินกู้อื่น ๆ ที่มีกำหนดชำระคืนภายใน 1 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นหนี้สินที่เกิดจากการซื้อสินค้าเพื่อการอุปโภคประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือสินค้าเพื่ออำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่มีราคาค่อนข้างสูง เช่น ทีวี ตู้เย็น และชุดเฟอร์นิเจอร์ โดยมีระยะเวลาในการผ่อนชำระหนี้สินเป็นรายเดือนให้หมดภายใน 3 หรือ 6 เดือน หรือมากกว่านั้นขึ้นอยู่กับมูลค่าของสินค้าแต่ไม่เกิน 1 ปี

2. **หนี้สินระยะยาว (Long-term Liabilities or Non-current Liabilities)** เป็นหนี้สินที่มีกำหนดระยะเวลาชำระคืนเกินกว่า 1 ปี นับจากวันที่ที่ระบุในงบดุลส่วนบุคคล ได้แก่

2.1 ยอดคงค้างจากการกู้ยืมซื้อรถ (Car Leasing Outstanding Balance) ซึ่งมีระยะเวลาในการผ่อนชำระโดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 3-5 ปี ขึ้นอยู่กับมูลค่าของรถคันดังกล่าว

2.2 ยอดคงค้างจากการกู้ยืมซื้อบ้าน (Home Mortgage Outstanding Balance) เป็นภาระหนี้สินที่มีมูลค่าค่อนข้างสูง ต้องการระยะเวลาในการผ่อนชำระรายเดือนค่อนข้างยาวนานตั้งแต่ 10-30 ปี ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น มูลค่าของบ้าน อายุของผู้กู้ รายได้ในปัจจุบัน ความมั่นคงของรายได้ และฐานะทางการเงิน

2.3 หนี้สินเงินกู้อื่น ๆ ที่มีกำหนดชำระคืนเกินกว่า 1 ปี เป็นเงินกู้ที่มีมูลค่าค่อนข้างสูง เช่น เงินกู้เพื่อการซื้ออสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

ความมั่งคั่ง (Net Worth) คือมูลค่าของสินทรัพย์ที่เหลือหลังจากการชำระหนี้สิน หรือภาระผูกพันทางการเงินต่าง ๆ ทั้งนี้จะเป็นมูลค่าที่บ่งบอกถึงความมั่งคั่งที่แท้จริงของบุคคลนั้น ๆ ทั้งนี้ความมั่งคั่งสุทธิของบุคคลจะมีค่าเปลี่ยนแปลงไปในเวลาต่างกัน อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสินทรัพย์และหนี้สินที่บุคคลมีอยู่ ดังนั้นการพิจารณาความมั่งคั่งสุทธิของบุคคลในเวลาต่างกันตามลำดับเวลาก่อนหลังย่อมจะสามารถแสดงให้เห็นว่าบุคคลดังกล่าวมีความก้าวหน้าในการปฏิบัติตามแผนทางการเงินที่วางไว้อย่างไร ช่วยให้เราสามารถคาดการณ์ได้ว่าบุคคลดังกล่าวจะบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่กำหนดไว้ในระยะเวลาที่ต้องการหรือไม่

โดยทั่วไปความมั่งคั่งสุทธิของบุคคลจะเพิ่มขึ้นตามวงจรชีวิตของบุคคล โดยเฉลี่ยแล้วถ้าหากบุคคลนั้นยังมีอายุน้อยย่อมจะมีความมั่งคั่งสุทธิน้อยกว่าบุคคลที่มีอายุมาก เนื่องจากบุคคลที่มีอายุมากกว่าจะมีเวลาในการทำงานหารายได้และมีเวลาในการลงทุนต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับผลตอบแทนมากกว่าบุคคลที่มีอายุน้อย

สาเหตุและความสำคัญ

ลัปป์, โปสมิซ, ฟอกซ์ และบาร์โธโลเม (Lapp, 2010 Postmus, 2011, Fox and Bartholomae, 2008) ให้คำจำกัดความของประสิทธิภาพทางการเงินว่าเป็น "ความรู้และความสามารถในการมีอิทธิพลและควบคุมเรื่องการเงินของบุคคลหนึ่ง" ในการศึกษาประสิทธิภาพทางการเงินถูกตีความว่าเป็นความพึงพอใจของบุคคลที่มีความมั่นใจในระดับความรู้ทางการเงินและความสามารถในการบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเงิน ความพึงพอใจกับคำตอบแทนประกอบด้วยความพึงพอใจกับระดับคำตอบแทนโครงสร้างคำตอบแทนและการเพิ่มขึ้น (Kim, 2000) ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อคำตอบแทนหมายถึงความแตกต่างระหว่างจำนวนเงินที่บุคคลเชื่อว่าควรได้รับและจำนวนเงินที่เขาเชื่อว่าตนได้รับ (Lawler, 1971)

เมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้ว บราวน์ (1979) รายงานปัญหาการเงินส่วนบุคคลของพนักงานว่าส่งผลเสียต่อนายจ้าง ในฐานะผู้ให้คำปรึกษาเชิงศาสนาของบริษัทขนาดใหญ่ที่ให้คำตอบแทนและผลประโยชน์ที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ บราวน์สังเกตว่าปัญหาเรื่องเงินของพนักงานมักมีค่าใช้จ่ายสูงสำหรับนายจ้าง เนื่องจากพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีของพนักงานมีมาตรการชดเชยบางประการที่นายจ้างบังคับให้จ่าย ได้แก่ "เบี้ยประกัน, ค่ารักษาพยาบาล, ระยะเวลาทำงานที่ลดลง และการฝึกอบรมพนักงานที่ไม่มีประสบการณ์" (2522b, น.32) . การวิจัยของบราวน์เปิดเผยว่าจำนวนพนักงานที่ประสบปัญหาทางการเงินอยู่ที่ประมาณ 10%

การใช้จ่ายในครัวเรือน การใช้เครดิต และความเครียด มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา รายงานของสื่อในปัจจุบันชี้ให้เห็นว่าผู้คนจำนวนมากกำลังประสบความเครียดเกี่ยวกับเรื่องการเงิน การสำรวจระดับชาติพบว่าชาวอเมริกัน 3 ใน 4 คนประสบปัญหาทางการเงินที่สำคัญอย่างน้อยหนึ่งปัญหาเมื่อเร็ว ๆ นี้ เช่น ไม่สามารถประหยัดเงินไว้สำหรับความต้องการในอนาคตได้ ความล่าช้าในการรักษาพยาบาล หรือมีปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงานเก็บเงิน (Chandler & Morin, 1996) การกระทำผิดเกี่ยวกับบัตรเครดิตของผู้บริโภคอยู่ในระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ (การกระทำผิดเกี่ยวกับบัตรเครดิตเพิ่มขึ้น, 2539; Singletary, 1996) และรายงานข่าวบ่อยครั้งระบุว่าบุคคลล้มละลายคาดว่าจะถึงจุดสูงสุดตลอดกาลในปี 2539 ซึ่งมากกว่า 1.1 ล้านคน (Greenwald, 1996; Hansell, พ.ศ. 2539).

จากการสำรวจในหมู่ผู้บริหารทรัพยากรบุคคลขององค์กร พบว่าการไม่มีความรู้ทางการเงินของพนักงาน "ถือเป็นปัญหาในสถานที่ทำงานที่สำคัญที่สุดที่ไม่ได้รับการแก้ไข"

ทุกวันนี้ นายจ้างกำลังให้ความสำคัญกับปัญหาความเครียดของพนักงานอย่างจริงจัง ตามข้อเท็จจริงที่ระบุว่าประมาณ 25% ของคนงานรู้สึกเครียดในการทำงานทุกวันและนายจ้างประมาณ 40% เสนอความช่วยเหลือเพื่อจัดการกับความเครียด (Schellhardt, 1996) อย่างไรก็ตาม นายจ้างไม่ทราบถึงความเครียดในงานและปัญหาเรื่องเงินเกี่ยวข้องกันอย่างไร นอกจากนี้ นายจ้างยังไม่ทราบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับปัญหาทางการเงิน

ส่วนบุคคลของพนักงาน การศึกษานี้ดำเนินการเพื่อทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความถี่และความรุนแรงของความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคล และพฤติกรรมที่ประมาทของพนักงานที่อาจนำไปสู่ปัญหาร้ายแรงที่ส่งผลเสียต่อนายจ้าง

ความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวัง

ผู้คนเดินทางไปตามเส้นทางชีวิตที่ประสบกับเหตุการณ์หลายอย่างที่ทำให้เกิดความเครียด เช่น การย้ายจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย การแต่งงาน การเสียชีวิตของสมาชิกในครอบครัว และการสูญเสียรายได้เป็นครั้งคราวในระหว่างที่ทำงาน หลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลเสียต่อการเงินส่วนบุคคลและครอบครัว เหตุการณ์เหล่านี้แม้จะเกิดขึ้นทั่วไปแต่ก็ทำให้เกิดความเครียดในชีวิตของผู้คน สื่อกี๊รายงานว่าในช่วงเวลาหนึ่งประมาณหนึ่งในสามของผู้ใหญ่ชาวอเมริกันมีความกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการชำระค่าใช้จ่ายของเดือนถัดไป ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ประมาทของพนักงานที่อาจนำไปสู่ปัญหาร้ายแรงที่ส่งผลเสียต่อนายจ้าง

ความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวัง

1. การใช้จ่ายเงินมากเกินไปในบางครั้ง
2. การใช้เครดิตมากเกินไปในบางครั้ง
3. ถึงวงเงินสูงสุดในบัตรเครดิตในบางครั้ง
4. บางครั้งเงินหมด
5. บางครั้งเขียนเช็คโดยมีเงินไม่เพียงพอ
6. ในบางครั้งมีเหตุฉุกเฉิน กองทุน เหลือน้อยหรือไม่มีอยู่จริง
7. บางครั้งไม่สามารถชำระค่าใช้จ่ายที่ครบกำหนดชำระได้ (เช่น ค่าสาธารณูปโภค ค่าเช่า ค่าดูแลบุตรบัตรเครดิต)
8. ในบางครั้งไม่สามารถชำระหนี้ผ่อนชำระได้
9. ในบางครั้งได้รับ "หนังสือแจ้งการค้างชำระ" จากเจ้าหนี้
10. ในบางครั้งการชำระเงินล่าช้า และหนี้ผ่อนชำระ
11. บางครั้งต้องอาศัยรายได้ที่สองในการจ่ายค่าครองชีพและหนี้สิน
12. บางครั้งอาจถูกปฏิเสธสินเชื่อเพิ่มเติม อาจเป็นเพราะไม่มีประวัติเครดิตที่เป็นบวกเพียงพอ
13. การกู้ยืมในบางครั้งโดยอาจได้รับการเบิกเงินสดล่วงหน้าจากบัตรเครดิตหรือเงินล่วงหน้าจากนายจ้างเพื่อจ่ายค่าครองชีพและ / หรือหนี้อื่น ๆ
14. การได้รับเงินกู้รวมหนี้เป็นครั้งคราว
15. บางครั้งเมื่อมีหนี้สินเกินทรัพย์สิน
16. ในบางครั้งไม่ได้มีส่วนร่วมในแผนบำนาญ
17. การสูญเสียเงินจากการฉ้อโกง
18. การสูญเสียเงินจากการพนันหรือการซื้อลอตเตอรี่เป็นครั้งคราว

19. การปล่อยให้กรรมธรรม์ประกันภัยลวงเลย (เช่น ยานพาหนะผู้เช่า / เจ้าของบ้านการแพทย์ชีวิต)
20. ในบางครั้งการขอสวัสดิการ (เช่น เงินช่วยเหลือแถมบ่อนอาหารเงินอุดหนุนที่อยู่อาศัย)
21. บางครั้งมีความรู้สึกเครียดกับเรื่องเงิน
22. บางครั้งกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงของหน้าที่การงาน

ปัจจัยที่ระบุไว้ไม่ได้นำไปสู่พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีเสมอไป ในความเป็นจริงคนส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความผิดพลาดทางการเงิน ในความเป็นจริงสิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางปฏิบัติทางการเงิน อย่างไรก็ตามเมื่อมีความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคล พฤติกรรม หรือปัจจัยที่ไม่ระมัดระวังเหล่านี้เกิดขึ้นหรือสะสมร่วมกับเหตุการณ์และตัวเร่งปฏิกิริยาอื่น ๆ รวมกันอาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี

ตัวบ่งชี้ที่แท้จริงของพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี

พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี คือแนวทางปฏิบัติในการจัดการเงินส่วนบุคคลและในครอบครัวซึ่งมีผลกระทบที่เป็นผลเสียต่อชีวิตที่บ้านและ / หรือที่ทำงาน การเขียนเช็คโดยมีเงินไม่เพียงพอในบัญชีอาจจัดได้ว่าเป็นความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลหรือพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวัง

พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี

1. ใช้จ่ายเงินมากเกินไปเป็นประจำ
2. ใช้เครดิตมากเกินไปเป็นประจำ
3. ถึงวงเงินสูงสุดในบัตรเครดิตเป็นประจำ
4. เงินหมดเป็นประจำ
5. เขียน "เช็คเสีย" เป็นประจำ (เช่น คนที่มีเงินในบัญชีไม่เพียงพอซึ่งส่งผลให้ ค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมจากธนาคาร / ผู้ขาย และค่าปรับอื่น ๆ)
6. โดยปกติจะมีปัญหามรphyกองทุนฉุกเฉินต่ำหรือไม่มีอยู่จริง
7. ไม่สามารถชำระค่าใช้จ่ายตามกำหนดได้เป็นประจำ (เช่น ค่าสาธารณูปโภคค่าเช่าค่าดูแลเด็กบัตรเครดิต)
8. เป็นประจำ ไม่สามารถชำระหนี้ผ่อนชำระได้
9. ได้รับ "ใบแจ้งหนี้ค้างชำระ" จากเจ้าหนี้เป็นประจำ
10. จ่ายค่ามัดจำและหนี้ผ่อนชำระล่าช้าเป็นประจำ
11. อาศัยรายได้ที่สองเป็นประจำเพื่อจ่ายค่าครองชีพและหนี้สิน
12. ถูกปฏิเสธสินเชื่อเพิ่มเติมเนื่องจากประวัติเครดิตไม่ดี
13. การกู้ยืมเป็นประจำโดยอาจได้รับการเบิกเงินสดล่วงหน้าจากวงเงินในบัตรเครดิตหรือเงินล่วงหน้าจากนายจ้างเพื่อจ่ายค่าครองชีพและ / หรือหนี้อื่น ๆ
14. การได้รับเงินกู้เพื่อรวมหนี้เป็นประจำ
15. โดยทั่วไปมีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สิน
16. โดยปกติแล้วจะไม่สนับสนุนแผนบำนาญ

17. เสียเงินจากการฉ้อโกงและฉ้อโกงเป็นประจำ
18. เสียเงินจากการพนันหรือซื้อหวยเป็นประจำ หรือการพนันเพื่อพยายาม "แก้ไข" สถานการณ์ทางการเงิน
19. ปลอมให้ประกันหมดลงอย่างสม่ำเสมอ (เช่นยานพาหนะผู้เช่า / เจ้าของบ้านการแพทย์ชีวิต)
20. การขอสวัสดิการเป็นประจำ (เช่นเงินช่วยเหลือแถมบิณฑบาตที่อยู่อาศัยที่ได้รับเงินอุดหนุน)
21. มีอารมณ์เครียดเป็นประจำเกี่ยวกับเรื่องเงิน
22. กังวลเกี่ยวกับความมั่นคงในหน้าที่การงานเป็นประจำ
23. รับการติดต่อสื่อสารจากหน่วยงานจัดเก็บเงินอย่างสม่ำเสมอรวมถึงคู่สมรสและการล่วงละเมิดเด็ก
24. ถูกฟ้องร้องด้วยเหตุผลทางการเงิน
25. การมีทรัพย์สินเป็นหลักประกันหนี้ที่ถูกยึดคืน
26. ถูกตัดการบริการสาธารณูปโภค
27. ถูกขับไล่จากบ้านเช่าหรือมีบ้านรอการขาย
28. มีภาระผูกพันกับทรัพย์สินส่วนตัวหรือทรัพย์สินจริง
29. การขอคืนภาษีของตนถูกขัดขวางโดยหน่วยงานของรัฐหรือคำสั่งศาล
30. การได้รับค่าจ้าง
31. การฟ้องล้มละลายส่วนบุคคล
32. ถูกนายจ้างเรียกตัวเพื่อขอคำปรึกษาด้านสินเชื่อและงบประมาณเนื่องจากการปฏิบัติงานไม่ดีซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี
33. การแสดงพฤติกรรมที่ผิดจรรยาบรรณและ / หรือทางอาญา (เช่นการขโมยของพนักงานการยกยอการโกงเช็ค การหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้การฉ้อโกงบัญชีค่าใช้จ่ายการยื่นบัญชีที่หลอกลวง)
34. ถูกนายจ้างลงโทษทางวินัยหรือไล่ออกเนื่องจากมีพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี
35. ถูกจำคุกในเรื่องการเงิน เหตุผล

พฤติกรรมทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่ดีซึ่งส่งผลเสียต่อนายจ้าง

พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีส่งผลเสียต่อทั้งครอบครัวและนายจ้าง พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีของบุคคลส่งผลกระทบต่อชีวิตครอบครัวและนำไปสู่การสูญเสียที่อยู่อาศัย ความสามารถในการได้รับเครดิตสำหรับสินค้าและบริการที่จำเป็น การมีปากเสียงกับญาติ ความเครียดทางอารมณ์อย่างหนัก การล่วงละเมิดคู่สมรส / บุตร และการหย่าร้าง พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีส่งผลให้นายจ้างมีค่าใช้จ่ายที่สูงมาก ซึ่งรวมถึง:

1. การขาดงาน
2. ความเกียจคร้าน
3. การมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานและหัวหน้างาน
4. การก่อวินาศกรรมในการทำงานของเพื่อนร่วมงาน
5. ความเครียดในงาน
6. ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลง

7. ขวัญกำลังใจของพนักงานลดลง
8. การสูญเสียลูกค้าที่แสวงหาบริการที่ดีขึ้น
9. การสูญเสียของรายได้จากการขายที่ไม่เกิดขึ้น
10. อุบัติเหตุและการรับความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้น
11. การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากความพิการและคนงาน
12. การใช้สารเสพติด
13. การฆ่าตัวตายและการฆาตกรรม
14. การใช้ทรัพยากรด้านการดูแลสุขภาพที่มีอยู่เพิ่มขึ้นของพนักงานและญาติ
15. การขโมย
16. การสูญเสียการรักษาความปลอดภัย
17. การไม่นำลูกจ้างไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ
18. การขาดพนักงานที่ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ของนายจ้าง
19. การใช้บริการโปรแกรมช่วยเหลือพนักงาน รวมถึงคู่สมรสและการล่วงละเมิดเด็ก
20. เวลาของนายจ้างในการจัดการกับพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีของพนักงาน
21. การสูญเสียบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรม (ทั้งสำหรับการสูญเสียในวันทำงานเนื่องจากการหยุดปฏิบัติหน้าที่ชั่วคราวและการเลิกจ้าง)

พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีและความเครียดเชื่อมโยงกัน

เห็นได้ชัดว่าปัจจัยที่เอื้อให้เกิดพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีมีความเชื่อมโยงและสะสม รายการที่สร้างความเครียด 43 รายการของโฮลมส์ ซึ่งอ้างถึงใน Holmes and Rahe (1967) ซึ่งใช้ในการทำนายปัญหาทางการแพทย์แสดงให้เห็นถึงผลสะสมอย่างชัดเจน เมื่อความเครียดเพิ่มขึ้นคะแนนของโฮลมส์ก็เพิ่มขึ้นพร้อมกับความเป็นไปได้ที่จะเกิดปัญหาสุขภาพตามมา

ความสัมพันธ์นี้ยังเกี่ยวกับความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ใส่ใจ เมื่อจำนวนและความรุนแรงของความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวังเพิ่มขึ้น ความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลเสียร้ายแรงทั้งที่บ้านและ / หรือที่ทำงานก็เพิ่มขึ้น แบบจำลองวิกฤตครอบครัว Hill ABCX ที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง (Hill, 1949; Hill, 1958) โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่ McCubbin และ Patterson (1983) นิยามใหม่แสดงให้เห็นว่าครอบครัวที่มีการปรับตัวไม่ดีมีลักษณะเด่นที่ความไม่มั่นคงของครอบครัวและการเสื่อมสภาพของสุขภาพที่มีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

เป็นสิ่งสำคัญสำหรับบุคคล ครอบครัว และนายจ้างที่จะต้องเข้าใจว่าคนส่วนใหญ่ต้องใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพในการ "จัดการ" ความเครียดทั้งหมดในชีวิต บางครั้งก็แสดงพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี ครอบครัวส่วนใหญ่ต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงปรับตัวและใช้เทคนิคที่สร้างสรรค์เพื่อจัดการกับความต้องการของชีวิต ดังแสดงในรูปที่ 1 บุคคลและครอบครัวประสบปัญหาทางการเงินที่หลากหลายเช่นเดียวกับปัญหาสุขภาพ ความเครียดจากความสัมพันธ์ และปัญหาในที่ทำงาน แต่พวกเขายังคงใช้ชีวิตอยู่โดยพยายามรักษาสมดุลของชีวิต

บางครั้งปัจจัยเหล่านี้อย่างน้อยหนึ่งอย่างก็รุนแรงพอที่จะสร้างความไม่สมดุลได้ ปัญหาในชีวิตสมรสที่ร้ายแรงปัญหากับเพื่อนร่วมงาน การล่วงละเมิดจากเจ้าหน้าที่ และค่ารักษาพยาบาลที่ไม่คาดคิด เป็นปัจจัยบางอย่างที่อาจทำให้ชีวิตของคนเราขาดความสมดุล บางทีอาจเป็นทรงกลมรูปไข่ดังแสดงในรูปที่ 2 สิ่งเหล่านี้โอกาสอาจเป็นช่วงเวลาที่ได้เปรียบที่สุดสำหรับการแทรกแซงที่ประสบความสำเร็จก่อนที่ปัญหาจะควบคุมไม่ได้ทั้งหมด หลายปีที่ผ่านมา บราวน์ (1979) พบว่าการให้คำปรึกษาของพนักงานประมาณหนึ่งในสี่เป็นปัญหาทางการเงินและสัดส่วนนี้อาจสูงขึ้นในปัจจุบัน

Figure 1
Within the Circle

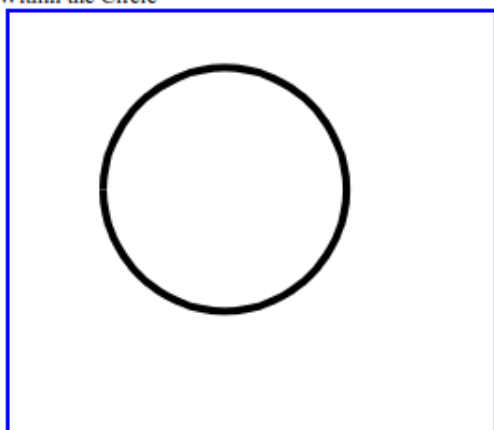
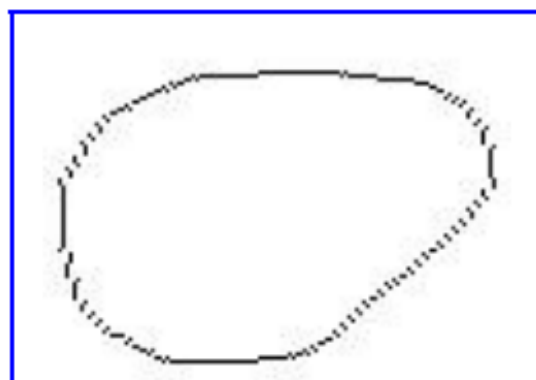

Figure 2

Out of Balance

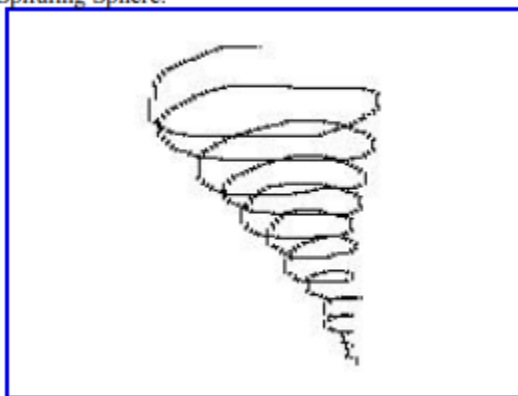
รูปที่ 1 และ 2 แสดงถึง รูปแบบชีวิตที่มีสมดุลเปรียบเสมือนรูปวงกลม และรูปแบบของชีวิตที่ขาดสมดุลเปรียบเสมือนรูปวงกลมรูปไข่

เมื่อ "ปัญหาทางการเงินเกิดขึ้นโดยที่ปัญหาเหล่านี้มักจะเกิดขึ้นในที่ทำงาน" (Kellar & Nolf, 1984, น. 1) ในบรรดาปัจจัยเสี่ยง 5 ประการในชีวิต (ความสัมพันธ์ การทำงาน สุขภาพ อาชญากรรม/ความรุนแรง และการเงินส่วนบุคคล) ในการศึกษาหนึ่งครั้งระบุว่า การเงินส่วนบุคคลเป็นแหล่งความเครียดอันดับหนึ่งได้รับการจัดอันดับโดยคนงาน ความกังวลเกี่ยวกับการเงินส่วนบุคคลเป็นห้าเท่าของความกังวลเกี่ยวกับสุขภาพ (Cash, 1996) ในบรรดาประชากรที่เป็นกลุ่มเดียวกัน 4 ใน 10 อันดับแรกที่ระบุคือความต้องการทางการเงิน (Darby, 1996) ความเครียดดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าคนจำนวนมากกำลังประสบกับความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจในระดับที่มี

นัยสำคัญ “ที่ซึ่งมีความกังวล ความกลัว ความวิตกกังวล และความรู้สึกไม่สบายทางจิตใจเป็นอย่างมาก” (Rejda, 1984, น. 3)

เมื่อเหตุการณ์และปัจจัยต่าง ๆ ในชีวิตของพนักงานไม่สามารถควบคุมได้ รวมถึงเรื่องส่วนตัว การเงิน และการทำงาน ความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจในระดับสูงสามารถแสดงเป็นรูปทรงกลมที่หมุนวนได้ดังรูปที่ 3 ผู้คนประสบความล้มเหลวในชีวิตครอบครัว การเงินส่วนบุคคลและ/หรือการจ้างงาน ในขณะที่ชีวิตของพวกเขาดูเหมือนจะหมุนไปอย่างควบคุมไม่ได้ อาจเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น การขับไล่ การหย่าร้าง การเก็บค่าจ้างหรือการสูญเสียการจ้างงาน

Figure 3
Spiraling Sphere.

รูปที่ 3 แสดงถึง รูปแบบชีวิตที่ขาดสมดุลหมุนวนต่อเนื่องเป็นรูปเกลียว

ปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความล้มเหลวของความสัมพันธ์ส่วนตัว พฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดี และการปฏิบัติงานที่ต่ำกว่ามาตรฐาน มีความสัมพันธ์กัน แม้ว่าการวิจัยอาจยังไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางสถิติของความเป็เชิงเส้นระหว่างตัวแปร แต่ก็มีความสัมพันธ์ที่สำคัญอย่างแน่นนอน ดังนั้นแม้ว่าอาจไม่สามารถแสดงเหตุและผลโดยตรงได้ แต่ก็มีหลักฐานจำนวนมากที่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าปัจจัยเหล่านี้เกี่ยวข้องกัน Brown (1979b) พบว่า 84% ของพนักงานที่มีปัญหาทางการเงินยังต้องการคำปรึกษาสำหรับปัญหาอื่น ๆ นอกจากนี้หนึ่งในสามของพนักงานที่ปรึกษาเรื่องปัญหาการดื่มสุราก็มีปัญหาเรื่องเงินเช่นกัน

การวิจัยล่าสุดของบราวน์ (RJR, 1991) แสดงให้เห็นว่าปัญหาของพนักงาน ได้แก่ ปัญหาครอบครัว ปัญหาทางการเงิน ปัญหาการใช้สารเสพติด ปัญหาทางกฎหมาย การเรียกร้องค่าชดเชยของคณงาน ในการศึกษาช่วงแรกบราวน์ (1979b) พบว่า “พนักงาน 1 ใน 30 คน ในบางช่วงอาจหมดหวังกับปัญหาส่วนตัวหรือเพราะความเจ็บป่วยทางจิตหรือความมึนเมา จนพนักงานคิดว่าจะฆ่าตัวตายหรือขาดกรรมหรือทำหน้าที่เป็นอันตรายต่องาน” (น. 32)

สปอราคอฟสกี (Sporakowski, 1979) ตั้งข้อสังเกตว่าเรื่องเพศและเงินเป็นปัญหาที่นำเสนอบ่อยที่สุดในสำนักงานที่ปรึกษาการแต่งงานและ "ปัญหาเหล่านี้มักเกิดจากการผสมผสานระหว่างความรู้หรือการขาด

ข้อมูล ทัศนคติ ค่านิยม และความคาดหวัง ที่แตกต่างกัน ความรู้สึกอ่อนไหว ความยากลำบากในการสื่อสารระหว่างบุคคลและปัจจัยภายนอกของบุคคลหรือความสัมพันธ์ที่ส่งผลให้รู้สึกทำอะไรไม่ถูกหรือขาดการควบคุม"

ตัวอย่างบางส่วนแสดงที่ให้เห็นถึงพฤติกรรมทางการเงินโดยรวมที่ไม่ดีและสะสม ซึ่งส่งผลให้ชีวิตแต่ละบุคคลและครอบครัวหมุนวนอย่างควบคุมไม่ได้:

- * เมื่อพนักงานมีส่วนเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุในที่ทำงานการค้นหาข้อเท็จจริงอาจเปิดเผยว่ามีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น อยู่ระหว่างการดำเนินการทางกฎหมายเนื่องจากปัญหาทางการเงินและ / หรือการใช้สารเสพติด
- * เมื่อพนักงานขโมยจากนายจ้าง การวิเคราะห์อาจเปิดเผยว่ามีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การใช้บัตรเครดิตมากเกินไป ซึ่งเกิดจากค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่ไม่มีประกันและการพนันเพื่อพยายาม "แก้ไข" วิกฤตทางการเงิน
- * เมื่อประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลงอย่างรวดเร็ว การวิเคราะห์อาจเปิดเผยว่ามีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ความเครียดทางอารมณ์จากปัญหาทางการเงินที่เกิดจากความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสและการใช้สารเสพติด
- * เมื่อพนักงานกระทำการล่วงละเมิดพิธียิวาร์ การให้คำปรึกษาอาจเปิดเผยว่ามีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ปัญหาหนี้สินที่ร้ายแรงและความเครียดทางอารมณ์
- * เมื่อมีการปรับเพิ่มค่าจ้างของพนักงานการสอบสวนอาจเปิดเผยแนวทางการจัดการทางการเงินที่ไม่ดีและปัญหาชีวิตสมรส

พฤติกรรมทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่ดีมักแสดงออกว่าเป็นความเครียดซึ่งลดการผลิตของพนักงาน

ความเครียดได้รับการบันทึกไว้ว่า ส่งผลให้ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลง จากข้อมูลของ Tang และ Hammontree (1992) ความเครียดทำให้ธุรกิจเสียค่าใช้จ่ายระหว่าง 100 ถึง 150 พันล้านเหรียญต่อปีจากการสูญเสียประสิทธิผลของพนักงาน สามสิบเปอร์เซ็นต์ของผู้ใหญ่ทั้งหมดรายงานว่ามีความเครียดจากการทำงานสูง ผู้คน 11 ล้านคน รายงานระดับความเครียดในการทำงานที่อยู่ในระดับเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (Hickox, 1994) คำถามสำคัญคือ "ตัวแปรใดที่เกี่ยวข้องกับความเครียด" วรรณกรรมเกี่ยวกับคำถามนั้นค่อนข้างชัดเจน จากข้อมูลของ Kirkcaldy, Cooper และ Ruffalo (1995) การรวมกันของปัจจัยทางจิตใจและร่างกายมีผลต่อความเครียดในการทำงาน ตัวแปรเหล่านี้ ได้แก่ แอลกอฮอล์ ยาเสพติด การพนัน การขาดงาน

ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ต้องแบกรับภาระงานพิเศษ สูญเสียรายได้จากสภาพการทำงานที่เป็นอันตราย ภัยคุกคามจากการบาดเจ็บ การขายที่สูญเสียลูกค้าให้คู่แข่ง สุขภาพส่วนบุคคล (Leigh, 1991)

มีการประเมินว่าการขาดงานทั้งหมด 70% หรือมากกว่านั้น เป็นผลโดยตรงจากการเจ็บป่วยที่เกิดจากความเครียด (Tang & Hammontree, 1992) การขาดงานเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานและความพึงพอใจของลูกค้าตาม Perry (1996) ค่าใช้จ่ายรวมถึงขวัญกำลังใจที่ลดลงในหมู่พนักงานคนอื่น ๆ ที่ต้องแบกรับภาระงานพิเศษ รายได้ที่หายไปจากการขายที่ไม่ได้ ทำให้สูญเสียลูกค้าให้กับคู่แข่งและชื่อเสียงทางธุรกิจที่ลดลง

ความรับผิดชอบภายนอกเป็นปัจจัยสำคัญอันดับสามของการขาดงาน ในการศึกษาพนักงานคอปส์น้ำเงินของออสเตรเลียจัดทำโดย Deery, Erwin, Iverson และ Ambrose (1995) ปัญหาทางการเงินส่วนบุคคลเป็นตัวอย่งของความรับผิดชอบภายนอก

ค่าใช้จ่ายในการขาดงานนั้นสูงมากและไม่น่าแปลกใจที่ค่าใช้จ่ายที่สูงจะเป็นสากล จากข้อมูลของ Rogers และ Herting (1993) การลาป่วยของพนักงานได้เพิ่มขึ้นจากค่าเฉลี่ย 64.9 ชั่วโมงต่อพนักงานในปี 1975 เป็น 73.9 ชั่วโมงในปี 1981 ผลการสำรวจล่าสุดระบุว่า มีเพียง 35% ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้การลาป่วยเมื่อพวกเขา "ป่วย" จริง ๆ (โรเจอร์สและเอิร์ทติ้ง). ค่าใช้จ่ายในการขาดงานประเมินว่าอยู่ระหว่าง 9 ถึง 13 พันล้านดอลลาร์ต่อปีในอังกฤษ (Watkins, 1994) และในแคนาดาการขาดงาน ส่งผลให้ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานหายไป 53.4 ล้านชั่วโมง (Chaudhury & Ng, 1992) เมื่อสิบห้าปีที่แล้วในปี 1981 มีการประมาณการว่า ธุรกิจสูญเสียระหว่าง 3 ถึง 5 พันล้านดอลลาร์ต่อปี จากการขาดงานที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัวและคำรักษาพยาบาลที่เกี่ยวข้องกับการละเมิด 100 พันล้านดอลลาร์ (Deming, 1991)

ค่าใช้จ่ายโดยตรงจากการขาดงานในสหรัฐาคาดว่าจะอยู่ระหว่าง 25 ถึง 35 พันล้านดอลลาร์ต่อปีจากการสูญเสียประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน โดยครึ่งหนึ่งเป็นการลาป่วย (Rogers & Herting, 1993; Tang & Hammontree, 1992) Dalton และ Mesch (1991) รายงานว่าผลผลิตทั้งหมดที่สูญเสียไปในสหรัฐอเมริกาในแต่ละปี ที่มาจากการขาดงานนั้นมีมูลค่าเกือบ 4 หมื่นล้านดอลลาร์ คนอื่น ๆ คาดว่าค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะสูงกว่า 300 พันล้านเหรียญต่อปี ซึ่งคิดเป็นระหว่าง 9 ถึง 15% ของค่าจ้างทั้งหมด (Karasek & Theorell, 1990) ความสูญเสียที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในงานปัจจุบันคาดว่าจะสูงถึง 150 พันล้านเหรียญต่อปี (Karasek & Theorell, 1990)

ความเครียดการใช้สารเสพติดและการเพิ่มผลผลิตของพนักงาน

ความสัมพันธ์ระหว่างความเครียด การใช้สารเสพติด และการสูญเสียประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน เป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง ความเครียดรวมถึงปัญหาทางการเงินทำให้บางคนใช้แอลกอฮอล์และยา

เสพติดในทางที่ผิด คนสืบล้านคนติดเหล้าและ 3 ล้านคนติดยา ในจำนวนนี้มีการจ้างงานประมาณ 7 ล้านคน (Callery, 1994) กล่าวอีกนัยหนึ่ง 12 ถึง 15% ของคนงานทั้งหมดประสบปัญหาส่วนตัวและอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของปัญหาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการใช้สารเคมีในทางที่ผิด (Callery, 1994) จากข้อมูลของ Callery มีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกันระหว่างการใช้สารเคมีในทางที่ผิดและการปฏิบัติงานที่ไม่ดีของพนักงานซึ่งรวมถึงการผลิตที่ลดลง ประสิทธิภาพที่ลดลง ความอึดอัด รวมทั้งการใช้สวัสดิการที่เพิ่มขึ้น เช่น เวลาป่วย ความพิการ และค่าตอบแทนคนงาน การใช้สารเสพติดทำให้ขาดงาน อุบัติเหตุ ค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพ การสูญเสียบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรม การขโมยของพนักงาน และการสูญเสียประสิทธิผลของงาน (Minter, 1990)

นายจ้างจ่ายเงินจำนวนมากสำหรับปัญหาการใช้ยาเสพติดในที่ทำงาน การใช้ยาเสพติดทำลายสถานะทางการเงินของนายจ้างอย่างจริงจังและลดความสามารถของบริษัทในการแข่งขัน ทำให้ธุรกิจมีต้นทุนถึง 60,000 ล้านดอลลาร์ (Lipman, 1995) นอกจากนี้ผู้ใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมีแนวโน้มที่จะขอลอกงานก่อนกำหนดหรือเวลาปิด 2.2 เท่า มีโอกาสขาดงานมากกว่า 8 วันขึ้นไป 2.5 เท่าต่อปี มีแนวโน้มที่จะได้รับบาดเจ็บในงานมากกว่า 3.6 เท่า และมีแนวโน้มที่จะยื่นเรื่องเรียกร้องค่าชดเชยคนงานมากกว่า 5 เท่า (Lipman, 1995) ผู้ใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมีแนวโน้มที่จะได้รับค่าจ้างเพิ่มขึ้น 7 เท่าและมีประสิทธิผลในการทำงานน้อยลงถึง 1 ใน 3 (Lipman, 1995) 59% ของต้นทุนทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับโรคพิษสุราเรื้อรังและยาเสพติดเป็นผลมาจากความสูญเสียในโลกการทำงาน (Goldberg, 1994) ค่าใช้จ่ายต่อปีสำหรับสังคมของการใช้สารเสพติดและความเจ็บป่วยทางจิตนั้นมากกว่า 190 พันล้านดอลลาร์ (Minter, 1990) การใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์ในทางที่ผิดทำให้เศรษฐกิจของอเมริกาต้องเสียเงินอย่างน้อย 177,000 ล้านเหรียญต่อปี รวมถึงผลผลิตของพนักงานที่สูญเสียไป 99 พันล้านเหรียญ (Staroba, 1990)

จากข้อมูลของ Scanlon (1986) การติดสุราของพนักงานและการใช้จ่ายในทางที่ผิดคาดว่าจะทำให้ธุรกิจอเมริกันต้องเสียเงินอย่างน้อย 26,000 ล้านเหรียญสหรัฐ (16,000 ล้านดอลลาร์และ 10 พันล้านดอลลาร์ตามลำดับ) โดย 16 พันล้านดอลลาร์ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำงานของพนักงานที่สูญเสียการขาดงาน ค่ารักษาพยาบาล การเรียกร้อง ความพิการ และการโจรกรรมองค์กร นอกจากนี้ข้อมูลล่าสุดยังแสดงให้เห็นว่าปัญหาการติ่มสุราทำให้นายจ้างเสียค่าใช้จ่าย 2,500 ดอลลาร์ต่อพนักงานต่อปี ในการสูญเสียผลผลิต การขาดงาน และการเรียกร้องความพิการซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่ 15 ถึง 2 หมื่นล้านดอลลาร์ต่อปี (Scanlon, 1991) ในที่สุดต้นทุนทั้งหมดนี้จะถูกส่งต่อไปยังผู้บริโภคในรูปของราคาที่สูงขึ้นและ / หรือภาษีที่สูงขึ้น

ค่าใช้จ่ายต่อหัวขององค์กรทั้งภาคเอกชนและภาครัฐนั้นน่าตกใจพอ ๆ กัน (Scanlon, 1986) ค่าใช้จ่ายสำหรับทุกองค์กรคิดเป็น 4,200 ดอลลาร์ต่อคนงานต่อปี ในปี 1986 สูงขึ้นคิดเป็น 5,600 ดอลลาร์ต่อคนงาน การติ่มโดยไม่ใช้ยาเสพติดมีค่าใช้จ่ายนายจ้าง 2,500 ดอลลาร์ต่อคนงานต่อปี ในการสูญเสียประสิทธิภาพการ

ทำงานของพนักงาน การขาดงานและการเรียกร้องผลประโยชน์ ความพิการ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของการเป็นโรค พิษสุราเรื้อรังโดยประมาณอยู่ระหว่าง 15 ถึง 25 พันล้านดอลลาร์ในแต่ละปี

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดมักจะส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน วิลเลียมส์ (1982) ปัญหาทางการเงิน เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดซึ่งจำเป็นต้องมีการประเมินการใช้ทรัพยากรใหม่ ไม่น่าแปลกใจที่ "สถานการณ์" หลายอย่างที่วิลเลียมส์ระบุไว้เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดเช่นกัน ตัวอย่างเช่น สถานการณ์ที่อาจสร้างปัญหาทางการเงินอย่างรุนแรง ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงในรายได้ของครอบครัว การเปลี่ยนแปลงสถานะการจ้างงาน แผนการที่ไม่สุจริตหรือฉ้อโกง การเมือง ในการทำงานที่ไม่เอื้ออำนวยด้านการ ความสามารถในการรับผิดชอบในบ้าน ต้องเลี้ยงดูพ่อแม่หรือบุคคลอื่น คู่สมรส การเกิดบุตร ความเจ็บป่วย หรือทุพพลภาพ อุบัติเหตุ การหย่าร้าง การเรียกเก็บเงินที่ไม่คาดคิด

จากข้อมูลของวิลเลียมส์ (Williams, 1982) สถานการณ์เฉพาะที่ทำให้เกิดความเครียดทางการเงิน ได้แก่ การประเมินค่าใช้จ่ายต่ำเกินไป เนื่องจากไม่มีประสบการณ์ การประเมินรายได้ที่สูงเกินไป การขาดการสื่อสาร ในครอบครัวการจมอยู่กับค่าใช้จ่าย ขาดการวางแผน การซื้อสินค้าและบริการโดยใช้เครดิต ทักษะการจัดการเงินที่ไม่ดี การใช้บัตรเครดิตมากเกินไป การใช้เงินด้วยเหตุผลทางอารมณ์ ไม่มีเงินสำรองสำหรับเหตุ ฉุกเฉิน และไม่ควบคุมค่าใช้จ่าย เช่น การพนัน แอลกอฮอล์ ยาสูบและยาเสพติด

ตัวแปรที่ก่อให้เกิดความเครียดในที่สุดก็ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ทางการเงินของครอบครัว ซึ่งจะ ส่งผลต่อการตอบสนองของแต่ละบุคคลต่อสถานการณ์ที่ตึงเครียด ตัวอย่างเช่น บุคคลที่เผชิญกับความเครียด ในระดับที่เพิ่มขึ้น ตามวรรณกรรมจะมีแนวโน้มที่จะพลาดงานเป็นประจำ การกระทำนี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่ม ความรู้สึกรู้สึกผิดความไม่พอใจ และสิ้นหวัง บุคคลดังกล่าวหลายคนหันไปใช้แอลกอฮอล์ การพนัน ยาสูบ หรือยา เสพติด เพื่อลดผลกระทบของความเครียดในชีวิต ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเครียดคือการสะสมและการเชื่อมโยง กัน ดังนั้นเมื่อพนักงานมีความเครียดเกินเกณฑ์ในการรับมือก็มีแนวโน้มว่าการเรียกร้องค่าชดเชยของพนักงาน ทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและเป็นการฉ้อโกงจะเพิ่มขึ้น (Gilmore, 1994) น่าเสียดายที่กิจกรรมเหล่านี้บังคับให้ มีการจัดสรรทรัพยากรทางการเงินใหม่เพื่อรักษานิสัยที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ในทางกลับกันการจัดการทางการเงินที่ ไม่ดีจะนำไปสู่ระดับความเครียดที่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนพฤติกรรมประเภทอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้ ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลงไปอีก กล่าวอีกนัยหนึ่งคือความสัมพันธ์ระหว่างความเครียด ตัวแปร ที่เกี่ยวข้องกับความเครียด การจัดการทางการเงินที่ไม่ดีและประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน โดยรวมที่ ลดลงไม่ได้เป็นเชิงเส้น ในความเป็นจริงมันเป็นทรงกลมที่หมุนวนซึ่งนำไปสู่ความล้มเหลวทางกายภาพการเงิน และการจ้างงานในที่สุด

นายจ้างจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับประสิทธิผลของพนักงานที่ลดลง

ความเจ็บป่วยทางจิตและการใช้สารเสพติดทำให้ประเทศเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 273 พันล้านเหรียญสหรัฐต่อปี การสูญเสียและลดประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน การบังคับใช้กฎหมายและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความเจ็บป่วยทางจิตทำให้ประเทศมีมูลค่า 129.3 พันล้านดอลลาร์ การละเมิดแอลกอฮอล์ 85.8 พันล้านเหรียญ; การใช้จ่ายอื่น ๆ ในทางที่ผิด 58.3 พันล้านดอลลาร์ นายจ้างถือว่าค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เกิดจากความเจ็บป่วยทางจิตและการใช้สารเสพติด ในรูปแบบของผลประโยชน์ด้านการรักษาและโปรแกรมการป้องกันการสูญเสียวันทำงานและประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลง (Caldwell, 1991) ตัวอย่างเช่น คาดว่า 25% ของรายได้ของพนักงานที่ขึ้นอยู่กับสารเคมีสามารถนำไปใช้กับต้นทุนการผลิตของพนักงานที่สูญเสียไปและผลงานที่ไม่ดี (Scanlon, 1991) พนักงาน 6 ถึง 10 % ใช้แอลกอฮอล์และยาเสพติดอื่น ๆ ในทางที่ผิดในระดับที่งานหยุดชะงัก พนักงานที่เป็นนักดื่มมีปัญหาต้องเสียค่าใช้จ่ายนายจ้างประมาณ 1 ใน 4 ของเงินเดือนเฉลี่ยต่อปี (Brown, 1979b)

บราวน์ (Brown, 1993) รายงานว่า 10% เป็นการประมาณจำนวนพนักงานในที่ทำงานที่มีปัญหาทางการเงินในระดับที่ต้องเฝ้าระวัง สูตรของบราวน์ในการคำนวณต้นทุนของปัญหาทางการเงินของพนักงานที่มีต่อนายจ้างสามารถประมาณได้อย่างระมัดระวัง ดังนี้ ใช้เวลา 10% ของพนักงานที่กำลังประสบปัญหาทางการเงินและคูณด้วยการสูญเสียค่าจ้างเฉลี่ย 10% ต่อปีในผลผลิตของพนักงาน นั่นเท่ากับต้นทุนที่นายจ้างไม่ต้องทำอะไรเลย (RJR, 1991) ตัวอย่างเช่น พิจารณานายจ้างที่มีพนักงาน 1,000 คนโดยมีค่าจ้างเฉลี่ย 30,000 ดอลลาร์ ซึ่งมีคนงาน 100 คนที่ประสบปัญหาทางการเงินถึงขนาดที่ผลผลิตลดลง 10% ซึ่งคำนวณเป็น 300,000 ดอลลาร์ในผลผลิตที่สูญเสียไปต่อปี $(30,000 \text{ ดอลลาร์ [ค่าจ้างพนักงานรายปี]} \times .10) = 3,000 \text{ ดอลลาร์ต่อพนักงานที่มีปัญหาทางการเงิน} \times 100 \text{ [จำนวนพนักงานที่มีปัญหาทางการเงินในปัจจุบัน]}$ การสูญเสียผลผลิตประจำปี 300,000 เหรียญสหรัฐสำหรับนายจ้างที่มีพนักงาน 1,000 คนเป็นการประมาณที่ระมัดระวัง และคนอื่น ๆ รายงานด้วยว่าคนงานส่วนหนึ่งมีปัญหาทางการเงินส่วนบุคคล ถึงขนาดที่ส่งผลเสียต่อผลผลิตของพวกเขา Kellar (การสื่อสารส่วนตัวกับ E. Thomas Garman, 22 มีนาคม 1987) ประมาณว่าในช่วงเวลาใดก็ตามอย่างน้อย 10% ของบุคลากรของกองทัพเรือสหรัฐากำลังประสบปัญหาทางการเงิน Garman (1989) ได้ประมาณการที่คล้ายกันอย่างน้อย 10% Cash (1996) มีการประมาณการที่สูงขึ้นซึ่งพบว่า 28% ของคนงานรายงานว่าการเงินส่วนบุคคลส่งผลเสียต่อผลผลิตของพวกเขาในปีที่ผ่านมา

การประมาณการจากทศวรรษที่ 1980 เกี่ยวกับสัดส่วนของคนงานที่ประสบปัญหาทางการเงินอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งจำนวนบัตรเครดิตในการหมุนเวียนและการใช้บัตรเครดิตสำหรับธุรกรรมในตลาดเพิ่มขึ้นอย่างมากนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 นอกจากนี้การกระทำผิดเกี่ยวกับบัตรเครดิตยังคงสูงเป็นประวัติการณ์ นอกจากนี้คาดว่า การล้มละลายส่วนบุคคลจะสูงเป็นประวัติการณ์ในปีนี้ ในที่สุดเมื่อสัดส่วนรายได้ของแต่ละบุคคลและครอบครัวที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยและการชำระหนี้เพิ่มขึ้นส่วนต่างของรายได้สุทธิที่มีให้สำหรับความต้องการและความต้องการอื่น ๆ รวมถึงค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่อาจทำให้งบประมาณลดลงในระยะสั้นการใช้เครดิต

ของผู้บริโภคมากขึ้นอัตราค่าใ้ที่น้อยลงก็มีข้อผิดพลาดในการใช้จ่าย ดังนั้นในปัจจุบันผู้คนจำนวนมากกำลังประสบปัญหาทางการเงินมากกว่าหนึ่งหรือสองทศวรรษที่ผ่านมา ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าประมาณ 15% ของคนงานในสหรัฐอเมริกา กำลังประสบกับความเครียดจากความผิดพลาดทางการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่ระมัดระวังตลอดจนพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่ดีจนถึงขั้นที่ผลิตได้รับผลกระทบในทางลบ ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ระดับรายได้ของพนักงาน ช่วงอายุ การดำเนินชีวิต และค่าครองชีพ สัดส่วนของคนงานที่ประสบปัญหาทางการเงินที่ส่งผลเสียต่อการผลิตของนายจ้างอาจอยู่ในช่วงสูงถึง 40 ถึง 50%

นอกจากนี้และที่สำคัญมากผลผลิตของคนงานที่ประสบความเครียดเกี่ยวกับเรื่องการเงินส่วนบุคคลอาจลดลงตามปัจจัยหนึ่งหรือมากกว่า 10% (เปอร์เซ็นต์ที่ใช้ในการคำนวณน้ำเชื้อ [1979b] ของบราวน์) หากผลผลิตภาพของคนงานลดลงจริง 20% เช่น จำนวนผลผลิตที่สูญเสียไปให้กับนายจ้างจะมากกว่ามาก พิจารณาอีกครั้งเกี่ยวกับนายจ้างข้างต้นที่มีพนักงาน 1,000 คนโดยมีค่าจ้างเฉลี่ย 30,000 ดอลลาร์ซึ่งมีพนักงาน 100 คนประสบปัญหาทางการเงินถึงขนาดที่ผลผลิตลดลง อย่างไรก็ตามในครั้งนี้นการสูญเสียผลผลิตคาดว่าจะอยู่ที่ 20% ซึ่งคำนวณเป็น 600,000 ดอลลาร์ในผลผลิตที่หายไปต่อปี $(30,000 \text{ ดอลลาร์} [\text{ค่าจ้างพนักงานรายปี}] \times .20) = 6,000 \text{ ดอลลาร์ต่อพนักงานที่มีปัญหาทางการเงิน} \times 100 [\text{จำนวนพนักงานที่มีปัญหาทางการเงินในปัจจุบัน}]$ การสูญเสียผลผลิตต่อปีมูลค่า 600,000 เหรียญสหรัฐสำหรับนายจ้างที่มีพนักงาน 1,000 คน น่าจะเป็นการประมาณค่าใช้จ่ายประเภทต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น พนักงานที่ขาดงานส่วนในหนึ่งเดือนทำให้สูญเสียผลผลิต 20% และยังไม่รวมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องสำหรับแรงงานชั่วคราว ค่าตอบแทนคนงาน ค่ารักษาพยาบาลของพนักงาน และเบี้ยประกันที่เพิ่มขึ้น

นายจ้างได้รับประโยชน์เมื่อพวกเขาจัดการกับปัญหาของพนักงาน

กลยุทธ์บนพื้นฐานของการค้นหาความเป็นอยู่ที่ดีของพนักงานและผลผลิตของพนักงานเป็นหัวใจสำคัญของคุณภาพชีวิตของพนักงาน (Karasek & Theorell, 1990) นายจ้างจะต้องสนใจในความเป็นอยู่ที่ดีของพนักงาน สำหรับทุก ๆ ดอลลาร์ที่ใช้ไปกับการบำบัดสุขภาพจิตและการใช้สารเสพติดเงิน 11.54 ดอลลาร์จะถูกบันทึกไว้ในค่าบริการสังคม (Hickox, 1994)

นายจ้างพบว่ามีผลตอบแทนห้าต่อหนึ่งสำหรับทุก ๆ ดอลลาร์ที่ใช้ไปกับโครงการช่วยเหลือพนักงานพร้อมกับเงินออมจำนวนมากสำหรับผลประโยชน์ด้านการดูแลสุขภาพ (Goldberg, 1994) เจนเนอรัลมอเตอร์ส์ประหยัดเงินได้ 3,700 ดอลลาร์ต่อปีสำหรับพนักงานแต่ละคนที่ลงทะเบียนใน EAP โดยประหยัดเงินได้ 37 ล้าน ดอลลาร์ Northrop ประหยัดเงิน 20,000 เหรียญต่อพนักงานในการผลิตงานต่อพนักงานที่ได้รับการฟื้นฟู New York Transit ช่วยประหยัดค่าลาป่วยได้ 1 ล้านเหรียญในหนึ่งปี (Campbell & Graham, 1988) โปรแกรมช่วยเหลือพนักงานช่วยให้บริการไปรษณีย์ของสหรัฐอเมริกาประหยัดได้มากกว่า 2 ล้านเหรียญสหรัฐ โครงการช่วยเหลือพนักงานของ บริษัท โทรศัพท์แห่งนิวยอร์กประหยัดเงิน 1.5 ล้านเหรียญสหรัฐ (Garman, Porter & McMillion, 1989)

ความอยู่ดีมีสุขทางการเงิน (Financial Well-being)

จากการวิจัยของ Porter (1990) ความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงินสามารถกำหนดเป็นวัตถุประสงค์และแง่มุมที่เป็นอัตวิสัยของสถานการณ์ทางการเงินของบุคคลที่ประเมินโดยเทียบกับมาตรฐานการเปรียบเทียบเพื่อสร้างความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเงิน “ความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงินคือการจัดการชีวิตทางเศรษฐกิจของคุณอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่มีความก้าวหน้าทางการเงินจะจัดการการเงินส่วนบุคคลได้ดีและใช้จ่ายเงินอย่างชาญฉลาด” (Rath, Harter, & Harter, 2010)

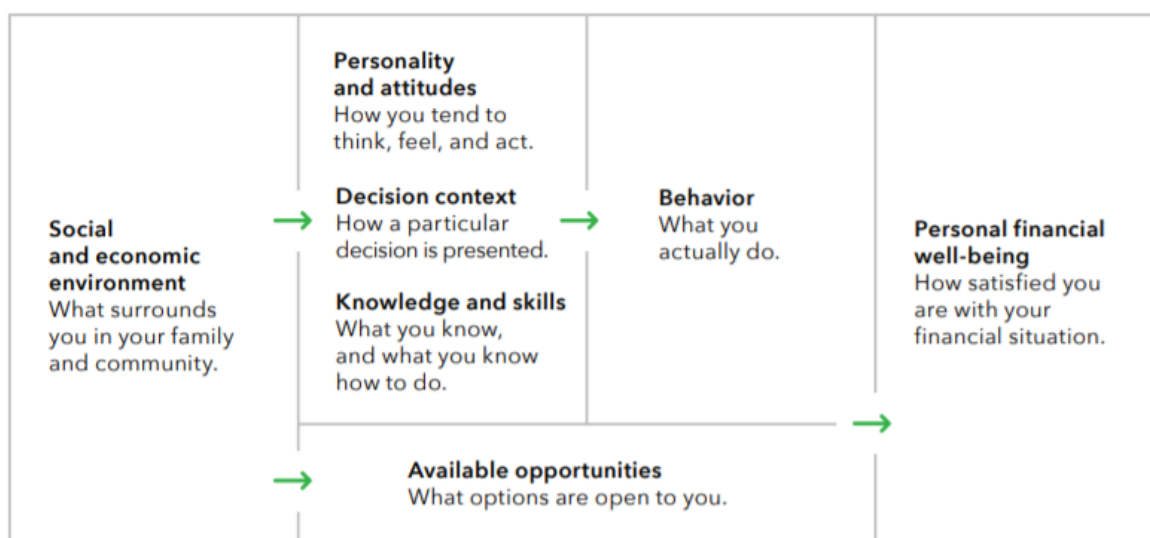
Rath & Harter (2010) ได้ให้ความหมายของความอยู่ดีมีสุขทางการเงิน หมายถึง การมีสถานะทางการเงินที่เหมาะสมกับตนเองหรือตามสภาพความเป็นอยู่ มีการจัดการสภาพทางการเงิน อย่างชาญฉลาดและมีอิสระทางการเงินที่จะใช้จ่ายในแต่ละครั้ง เช่น องค์กรให้คำตอบแทนที่เป็นธรรม โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ มีรางวัลประจำปี

องค์ประกอบสี่ประการของ Financial well being

	ปัจจุบัน	อนาคต
ความปลอดภัย	ควบคุมวันต่อวันของคุณการเงิน เดือนต่อเดือน	ความสามารถในการดูดซับช็อก ทางการเงิน

เสรีภาพในการทางเลือก	อิสรภาพทางการเงินที่จะทำ ทางเลือกที่จะสนุกกับชีวิต	ในการติดตามเพื่อตอบสนอง เป้าหมายทางการเงิน
----------------------	---	---

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ทางการเงิน

รูปที่ 4 แสดงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ทางการเงิน

จากแผนภาพรูปที่ 4 ด้านบนทำให้ทราบว่าในช่วงเวลาใด ปัจจัยหนึ่งของความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงินอยู่ในการควบคุมของคุณและบางอย่างไม่สามารถควบคุมได้

ในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจสามารถขยายหรือจำกัดโอกาสของคุณได้ ยกตัวอย่างเช่น พนักงานบางคนได้รับการเสนอแผนเกษียณอายุในที่ทำงานในขณะที่พนักงานบางคนไม่ได้รับ จากนั้นบริบทการตัดสินใจที่บุคคลพบเจอสามารถสร้างความแตกต่างในสิ่งที่เขาหรือเธอทำ ตัวอย่างเช่น นายจ้างบางรายต้องการให้คนงานเลือกใช้แผนเกษียณอายุในขณะที่คนอื่น ๆ ทำการเข้าร่วมโดยอัตโนมัติและอนุญาตให้พนักงานเลือกไม่รับและพฤติกรรมทางการเงินยังถูกชี้นำโดยบุคลิกภาพทัศนคติความรู้และทักษะ การกระทำของผู้บริโภคภายในตัวเลือกที่มีให้สร้างความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงิน

ปัจจัยพื้นฐาน 5 ประการของความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงิน

นี่คือ 5 การดำเนินการที่สามารถทำได้ด้วยตนเองเพื่อดูแลความเป็นอยู่ทางการเงิน

1. งบประมาณเงินของคุณ

4 ขั้นตอนที่จะช่วยในการเริ่มต้น เมื่อคุณเริ่มต้นได้แล้วการเงินของคุณอาจจัดการได้ง่ายขึ้นและคุณอาจมีโอกาที่จะบรรลุเป้าหมายทางการเงินระยะสั้นและระยะยาว

ขั้นตอนที่ 1: กำหนดเป้าหมายของคุณ

ขั้นตอนที่ 2: คำนวณรายรับและรายจ่ายของคุณ

ขั้นตอนที่ 3: คู่มือที่เชื่อถือได้

ขั้นตอนที่ 4: ตรวจสอบงบประมาณของคุณ

2. บันทึกสำหรับกรณีฉุกเฉิน

- คาดหวังสิ่งที่ไม่คาดคิดและวางแผนสำหรับเหตุฉุกเฉินทางการเงิน
- หลักการง่ายๆคือต้องมีค่าครองชีพขั้นต่ำ 6 เดือนในบัญชีออมทรัพย์ของคุณ
- การสะสมกองทุน "วันที่ฝนตก" จะเป็นกระบวนการที่ช้าแต่ทุกครั้งก็มีค่า

3. ขอคำแนะนำ

นักวางแผนทางการเงินอาจช่วยให้คุณพัฒนากลยุทธ์โดยรวมในการบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ไม่เพียงแต่คาดการณ์สิ่งที่คุณต้องทำเพื่อบรรลุเป้าหมายเท่านั้น แต่ยังมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะรองรับความต้องการทางการเงินที่เปลี่ยนแปลงไปของคุณ

4. วางแผนเกษียณ

- กำหนดความต้องการและเป้าหมายการเกษียณอายุของคุณ
- บันทึกเร็วและบ่อยครั้ง
- สร้างบัญชีออมทรัพย์เพื่อการเกษียณอายุที่เหมาะสม
- รักษาสุขภาพให้แข็งแรง

5. ดูคะแนนเครดิตของคุณ

เครดิตของคุณดีพอ ๆ กับคะแนนและความแม่นยำเท่านั้น ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณชำระค่าใช้จ่ายตรงเวลามุ่งเน้นไปที่การชำระเงินจากบัตรเครดิตดอกเบี้ยสูงในขณะที่อย่างน้อยก็ชำระเงินขั้นต่ำในบัตรอื่น ๆ ของคุณและตรวจสอบความไม่ถูกต้องหรือการฉ้อโกงทุกปีก็อาจทำให้คะแนนของคุณลดลง

ความมั่งคั่งเหมือนกับความมั่นคงทางการเงินหรือไม่? สามารถเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่นได้โดยการวัดมูลค่าสุทธิหรือการสะสมของเงินหรือทรัพย์สิน แต่ความมั่นคงทางการเงิน ความรู้สึกว่ามีเพียงพอที่จะครอบคลุมความต้องการทางการเงินนั้นเป็นลักษณะเฉพาะสำหรับแต่ละคน ในปี 2558 สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคทางการเงิน (CFPB) ได้เผยแพร่รายงานที่มุ่งเน้นไปที่ความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงินที่กำหนดไว้ว่าสถานะของการเป็นอยู่ที่คุณเป็นอย่างไร

- มีการควบคุมการเงินแบบวันต่อวันเดือนต่อเดือน

- มีความสามารถในการดูดซับความตกใจทางการเงิน
- อยู่ในการติดตามเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเงินของคุณ และ
- มีอิสรภาพทางการเงินในการเลือกสิ่งที่ทำให้คุณมีความสุขกับชีวิต

การมุ่งเน้นไปที่ความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงินช่วยให้สามารถยืนยันเส้นทางสู่ความมั่นคงทางการเงินได้แน่นอน อาจได้รับความมั่งคั่งจากกระบวนการนี้ แต่ความสำคัญยังคงอยู่ที่ความต้องการทางการเงินและการกระทำที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

การวัดความอยู่ดีมีสุขด้วยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินส่วนบุคคล

การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินส่วนบุคคล (Personal Financial Ratio) คือการ เปรียบเทียบตัวเลขในงบการเงินในรูปแบบอัตราส่วนเพื่อประเมินศักยภาพทางการเงินของบุคคลใน เชิงลึก ซึ่งมีอัตราส่วนทางการเงินพื้นฐาน (อัจฉรา โยมสินธุ์, 2555) นอกจากนี้ยังใช้เป็นตัวประเมิน ความอยู่ดีมีสุขทางการเงินของแต่ละบุคคลว่าเป็นอย่างไร โดยความอยู่ดีมีสุขทางการเงินสามารถวัด ได้จากอัตราส่วนทางการเงินส่วนบุคคล ได้ดังนี้ (กฤษฎา เสกตระกูล, ม.ป.ป.)

1. วัดจากสภาพคล่อง

1.1 อัตราส่วนสภาพคล่อง อัตราส่วนนี้ควรมีค่ามากกว่า 1 เพื่อแสดงว่าเรามีสินทรัพย์ สภาพคล่องเพียงพอที่จะจ่ายชำระหนี้ระยะสั้น

$$\text{อัตราส่วนสภาพคล่อง} = \text{สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง} / \text{หนี้สินระยะสั้น}$$

คำนวณได้จาก

1.2 อัตราส่วนสภาพคล่องพื้นฐาน (เดือน) อัตราส่วนนี้ที่เหมาะสมก็คือ 3 - 6 เท่า ซึ่ง หมายถึง

เราควรมีสภาพ

เพียงพอสำหรับ

3-6 เดือน คำนวณได้จาก

$$\text{อัตราส่วนสภาพคล่องพื้นฐาน} = \text{สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง} / \text{ค่าใช้จ่ายต่อเดือน}$$

คล่อง

การใช้จ่าย

2. วัดจากหนี้สิน

2.1 หนี้สินต่อสินทรัพย์ (%) อัตราส่วนนี้ควรมีน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยจะถือว่าหนี้สินในปริมาณที่เหมาะสม

หากอัตราส่วนมี

$$\text{หนี้สินต่อสินทรัพย์ (\%)} = \text{หนี้สินรวม} / \text{สินทรัพย์รวม}$$

ค่าต่ำกว่าร้อยละ 50 และมีปริมาณหนี้สินไม่เหมาะสม หากอัตราส่วนมีค่าสูงกว่าร้อยละ 50 คำนวณได้จาก

2.2 การชำระคืนหนี้จากรายได้ (%) คำนวณได้จาก

$$\text{การชำระคืนหนี้จากรายได้ (\%)} = \text{เงินชำระคืนหนี้สิน} / \text{รายรับรวม}$$

2.3 การชำระคืนหนี้สินที่ไม่ใช่การจดจำนองจากรายได้ (%) คำนวณได้จาก

$$\text{เงินชำระคืน} = \text{หนี้สินไม่รวมภาระจดจำนอง} / \text{รายรับรวม}$$

3. วัดจากโอกาสสร้างความมั่งคั่งทางการเงิน

3.1 อัตราส่วนด้านการออม อัตราส่วนนี้ควรมีมากกว่าร้อยละ 10 โดยจะถือว่ามีการออมในปริมาณที่เหมาะสมหากอัตราส่วนมีค่าสูงกว่าร้อยละ 10 และมีการออมไม่เหมาะสมหากอัตราส่วนมีค่าต่ำกว่าร้อยละ 10 คำนวณได้

จาก

$$\text{อัตราส่วนด้านการออม (\%)} = \text{เงินออม+เงินลงทุน} / \text{รายรับรวม}$$

3.2 อัตราส่วนการลงทุน (%) อัตราส่วนนี้ควรมีมากกว่าร้อยละ 50 คำนวณได้จาก

$$\text{อัตราส่วนการลงทุน (\%)} = \text{สินทรัพย์ลงทุน} / \text{ความมั่งคั่งสุทธิ}$$

กฎหมายในหมวดการเงิน

หมวด ๕

ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด

มาตรา ๕๓^๑ ให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุดและค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างที่ทำงานอันมีลักษณะ คุณภาพ และปริมาณเท่ากัน หรืองานที่มีค่าเท่าเทียมกันในอัตราเท่ากันไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะเป็นชายหรือหญิง

มาตรา ๕๔ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และเงินผลประโยชน์อื่นเนื่องในการจ้าง บรรดาที่จ่ายเป็นเงินต้องจ่ายเงินตราไทย เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากลูกจ้างให้จ่ายเป็นตัวเงินหรือเงินตราต่างประเทศ

มาตรา ๕๕ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุดและเงินผลประโยชน์อื่นเนื่องในการจ้างให้แก่ลูกจ้าง ณ สถานที่ทำงานของลูกจ้าง ถ้าจะจ่าย ณ สถานที่อื่นหรือด้วยวิธีอื่นต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง

มาตรา ๕๖ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดดังต่อไปนี้

(๑) วันหยุดประจำสัปดาห์ เว้นแต่ลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างรายวัน รายชั่วโมง หรือตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๒) วันหยุดตามประเพณี

(๓) วันหยุดพักผ่อนประจำปี

มาตรา ๕๗ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลาป่วยตามมาตรา ๓๒ เท่ากับอัตราค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินสามสิบวันทำงาน

ในกรณีที่ลูกจ้างใช้สิทธิลาเพื่อทำหมั้นตามมาตรา ๓๓ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลานั้นด้วย

มาตรา ๕๗/๑ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นตามมาตรา ๓๔ เท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินสามวันทำงาน

มาตรา ๕๘ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลาเพื่อรับราชการทหารตามมาตรา ๓๕ เท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินหกสิบวัน

มาตรา ๕๙^๓ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงในวันลาเพื่อคลอดบุตรตามมาตรา ๔๑ เท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ไม่เกินสี่สิบห้าวัน

มาตรา ๖๐ เพื่อประโยชน์แก่การจ่ายค่าจ้างตามมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๗๑ และมาตรา ๗๒ ในกรณีที่ลูกจ้างได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างในวันหยุดหรือวันลาเท่ากับค่าจ้างโดยเฉลี่ยในวันทำงานที่ลูกจ้างได้รับในงวดการจ่ายค่าจ้างก่อนวันหยุดหรือวันลานั้น

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาในวันทำงานให้นายจ้างจ่ายค่าล่วงเวลาให้แก่ลูกจ้างในอัตราไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำหรือไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของอัตราค่าจ้างต่อหน่วยในวันทำงานตามจำนวนผลงานที่ทำได้สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

มาตรา ๖๒ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในวันหยุดตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๓๐ ให้นายจ้างจ่ายค่าทำงานในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างในอัตรา ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับลูกจ้างซึ่งมีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุด ให้จ่ายเพิ่มขึ้นจากค่าจ้างอีกไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำหรือไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าของอัตราค่าจ้างต่อหน่วยในวันทำงานตามจำนวนผลงานที่ทำได้สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๒) สำหรับลูกจ้างซึ่งไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุด ให้จ่ายไม่น้อยกว่าสองเท่าของอัตราค่าจ้าง

ต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำ หรือน้อยกว่าสองเท่าของอัตราค่าจ้างต่อหน่วยในวันทำงานตามจำนวนผลงานที่ทำได้สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาในวันหยุด ให้นายจ้างจ่ายค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างในอัตราไม่น้อยกว่าสามเท่าของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำ หรือน้อยกว่าสามเท่าของอัตราค่าจ้างต่อหน่วยในวันทำงานตามจำนวนผลงานที่ทำได้สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

มาตรา ๖๔ ในกรณีที่นายจ้างมิได้จัดให้ลูกจ้างหยุดงาน หรือจัดให้ลูกจ้างหยุดงานน้อยกว่าที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ให้นายจ้างจ่ายค่าทำงานในวันหยุดและค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างตามอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๒ และมาตรา ๖๓ เสมือนว่านายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในวันหยุด

มาตรา ๖๕ ลูกจ้างซึ่งมีอำนาจหน้าที่หรือซึ่งนายจ้างให้ทำงานอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามมาตรา ๖๑ และค่าล่วงเวลาในวันหยุดตามมาตรา ๖๓ แต่ลูกจ้างซึ่งนายจ้างให้ทำงานตาม (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) หรือ (๙) มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเท่ากับอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำ

(๑) ลูกจ้างซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการแทนนายจ้างสำหรับกรณีการจ้าง การให้บำเหน็จ หรือการเลิกจ้าง

(๒) งานเร่ขายหรือชักชวนซื้อสินค้าซึ่งนายจ้างได้จ่ายค่านายหน้าจากการขายสินค้าให้แก่ลูกจ้าง

(๓) งานขบวนการจัดงานรถไฟ ซึ่งได้แก่งานที่ทำบนขบวนรถและงานอำนวยความสะดวกแก่การเดินรถ

(๔) งานเปิดปิดประตูน้ำหรือประตูระบายน้ำ

(๕) งานอ่านระดับน้ำและวัดปริมาณน้ำ

(๖) งานดับเพลิงหรืองานป้องกันอันตรายสาธารณะ

(๗) งานที่มีลักษณะหรือสภาพต้องออกไปทำงานนอกสถานที่ และโดยลักษณะหรือสภาพของงานไม่อาจกำหนดเวลาทำงานที่แน่นอนได้

(๘) งานอยู่เวรเฝ้าดูแลสถานที่หรือทรัพย์สินอันมิใช่หน้าที่การทำงานปกติของลูกจ้าง

(๙) งานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ทั้งนี้ เว้นแต่นายจ้างตกลงจ่ายค่าล่วงเวลาหรือค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้าง

มาตรา ๖๖ ลูกจ้างตามมาตรา ๖๕ (๑) ไม่มีสิทธิได้รับค่าทำงานในวันหยุดตามมาตรา ๖๒ เว้นแต่นายจ้างตกลงจ่ายค่าทำงานในวันหยุดให้แก่ลูกจ้าง

มาตรา ๖๗ ในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างโดยมิใช่กรณีตามมาตรา ๑๑๙ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนของวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ลูกจ้างพึงมีสิทธิได้รับตามมาตรา ๓๐

ในกรณีที่ลูกจ้างเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญาหรือนายจ้างเลิกจ้าง ไม่ว่าจะการเลิกจ้างนั้นเป็นกรณีตาม

มาตรา ๑๑๙ หรือไม่ก็ตาม ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีสะสมที่ลูกจ้างพึงมีสิทธิได้รับตามมาตรา ๓๐

มาตรา ๖๘ เพื่อประโยชน์แก่การคำนวณค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ในกรณีที่ลูกจ้างได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน อัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานหมายถึงค่าจ้างรายเดือนหารด้วยผลคูณของสามสิบและจำนวนชั่วโมงทำงานในวันทำงานต่อวันโดยเฉลี่ย

มาตรา ๖๙ เพื่อประโยชน์แก่การคำนวณชั่วโมงทำงานล่วงเวลา ในกรณีที่นายจ้างกำหนดเวลาทำงานปกติเป็นสัปดาห์ ให้นับวันหยุดตามประเพณี วันหยุดพักผ่อนประจำปี และวันลาเป็นวันทำงาน

มาตรา ๗๐^๖ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และเงินที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ให้ลูกจ้างต้องและตามกำหนดเวลา ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีการคำนวณค่าจ้างเป็นรายเดือน รายวัน รายชั่วโมง หรือเป็นระยะเวลาอย่างอื่นที่ไม่เกินหนึ่งเดือน หรือตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย ให้จ่ายเดือนหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง เว้นแต่จะมีการตกลงกันเป็นอย่างอื่นที่เป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง

(๒) ในกรณีที่มีการคำนวณค่าจ้าง นอกจาก (๑) ให้จ่ายตามกำหนดเวลาที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกัน

(๓) ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และเงินที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ให้จ่ายเดือนหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง

ในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และเงินที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ตามที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับ ให้แก่ลูกจ้างภายในสามวันนับแต่วันที่เลิกจ้าง

มาตรา ๗๑ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างเดินทางไปทำงานในท้องที่อื่น นอกจากท้องที่สำหรับการทำงานปกติในวันหยุด ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานให้แก่ลูกจ้างซึ่งไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดตามมาตรา ๕๖ (๑) สำหรับการเดินทางนั้น

มาตรา ๗๒ ในกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างเดินทางไปทำงานในท้องที่อื่น นอกจากท้องที่สำหรับการทำงานปกติ ลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามมาตรา ๖๑ และค่าล่วงเวลาในวันหยุดตามมาตรา ๖๓ ในระหว่างเดินทาง แต่สำหรับการเดินทางในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานให้แก่ลูกจ้างซึ่งไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดตามมาตรา ๕๖ (๑) ด้วย เว้นแต่นายจ้างตกลงจ่ายค่าล่วงเวลาหรือค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้าง

มาตรา ๗๓ ให้นายจ้างออกค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางตามมาตรา ๗๑ และมาตรา ๗๒

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่นายจ้างตกลงจ่ายค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ในอัตราสูงกว่าที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ และมาตรา ๖๓ ก็ให้เป็นไปตามข้อตกลงดังกล่าว

มาตรา ๗๕^๗ ในกรณีที่นายจ้างมีความจำเป็นต้องหยุดกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราวด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดที่สำคัญอันมีผลกระทบต่อประกอบการกิจการของนายจ้าง จนทำให้นายจ้างไม่

สามารถประกอบกิจการได้ตามปกติซึ่งมิใช่เหตุสุดวิสัย ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าของค่าจ้างในวันทำงานที่ลูกจ้างได้รับก่อนนายจ้างหยุดกิจการตลอดระยะเวลาที่นายจ้างไม่ได้ให้ลูกจ้างทำงาน ณ สถานที่จ่ายเงินตามมาตรา ๕๕ และภายในกำหนดเวลาการจ่ายเงินตามมาตรา ๗๐ (๑)^๔

ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างและพนักงานตรวจแรงงานทราบล่วงหน้าเป็นหนังสือก่อนวันเริ่มหยุดกิจการตามวรรคหนึ่งไม่น้อยกว่าสามวันทำการ

มาตรา ๗๖ ห้ามมิให้นายจ้างหักค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด เว้นแต่เป็นการหักเพื่อ

- (๑) ชำระภาษีเงินได้ตามจำนวนที่ลูกจ้างต้องจ่ายหรือชำระเงินอื่นตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้
 - (๒) ชำระค่าบำรุงสหภาพแรงงานตามข้อบังคับของสหภาพแรงงาน
 - (๓) ชำระหนี้สินสหกรณ์ออมทรัพย์ หรือสหกรณ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันกับสหกรณ์ออมทรัพย์หรือหนี้ที่เป็นไปเพื่อสวัสดิการที่เป็นประโยชน์แก่ลูกจ้างฝ่ายเดียว โดยได้รับความยินยอมล่วงหน้าจากลูกจ้าง
 - (๔) เป็นเงินประกันตามมาตรา ๑๐ หรือชดเชยค่าเสียหายให้แก่นายจ้าง ซึ่งลูกจ้างได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โดยได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง
 - (๕) เป็นเงินสะสมตามข้อตกลงเกี่ยวกับกองทุนเงินสะสม
- การหักตาม (๒) (๓) (๔) และ (๕) ในแต่ละกรณีห้ามมิให้หักเกินร้อยละสิบและจะหักรวมกันได้ไม่เกินหนึ่งในห้าของเงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามกำหนดเวลาการจ่ายตามมาตรา ๗๐ เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง

มาตรา ๗๗ ในกรณีที่นายจ้างต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง หรือมีข้อตกลงกับลูกจ้างเกี่ยวกับการจ่ายเงินตามมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ หรือการหักเงินตามมาตรา ๗๖ นายจ้างต้องจัดทำเป็นหนังสือและให้ลูกจ้างลงลายมือชื่อในการให้ความยินยอมหรือมีข้อตกลงกันไว้ให้ชัดเจนเป็นการเฉพาะ

การชำระหนี้

มาตรา ๓๑๔ อันการชำระหนี้นั้น ท่านว่าบุคคลภายนอกจะเป็นผู้ชำระก็ได้ เว้นแต่สภาพแห่งหนี้จะไม่เปิดช่องให้บุคคลภายนอกชำระ หรือจะขัดกับเจตนาอันคู่กรณีได้แสดงไว้

บุคคลผู้ไม่มีส่วนได้เสียด้วยในการชำระหนี้นั้น จะเข้าชำระหนี้โดยขึ้นใจลูกหนี้หาได้ไม่

มาตรา ๓๑๕ อันการชำระหนี้นั้น ต้องทำให้แก่ตัวเจ้าหนี้หรือแก่บุคคลผู้มีอำนาจรับชำระหนี้แทนเจ้าหนี้ การชำระหนี้ให้แก่บุคคลผู้ไม่มีอำนาจรับชำระหนี้นั้น ถ้าเจ้าหนี้ให้สัตยาบันกันว่าสมบูรณ์

มาตรา ๓๑๖ ถ้าการชำระหนี้นั้นได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ ท่านว่าการชำระหนี้นั้นจะสมบูรณ์ก็แต่เมื่อบุคคลผู้ชำระหนี้ได้กระทำการโดยสุจริต

มาตรา ๓๑๗ นอกจากกรณีทีกล่าวไว้ในมาตราก่อน การชำระหนี้แก่บุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะได้รับนั้น ท่านว่าย่อมสมบูรณ์เพียงเท่าที่ตัวเจ้าหนี้ได้ลาออกขึ้นแต่การนั้น

มาตรา ๓๑๘ บุคคลผู้ถือใบเสร็จเป็นสำคัญ ท่านนับว่าเป็นผู้มีสิทธิจะได้รับชำระหนี้ แต่ความที่กล่าวนี้ท่านมิให้ใช้ ถ้าบุคคลผู้ชำระหนี้รู้ว่าสิทธิเช่นนั้นหาไม่ หรือไม่รู้เท่าถึงสิทธินั้นเพราะความประมาทเลินเล่อของตน

มาตรา ๓๑๙ ถ้าศาลสั่งให้ลูกหนี้คนที่สามงดเว้นทำการชำระหนี้แล้ว ยังขึ้นชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ของตนเองไซ้ ท่านว่าเจ้าหนี้ผู้ฟ้องขอให้ยึดทรัพย์จะเรียกให้ลูกหนี้คนที่สามนั้นทำการชำระหนี้อีกให้คุ้มกับความเสียหายอันตนได้รับก็ได้

อนึ่งข้อความซึ่งกล่าวมาในวรรคข้างต้นนี้หาเป็นข้อขัดขวางในการที่ลูกหนี้คนที่สามจะใช้สิทธิไต่เบียดเอาแก่เจ้าหนี้ของตนเองนั้นไม่

มาตรา ๓๒๐ อันจะบังคับให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้แต่เพียงบางส่วน หรือให้รับชำระหนี้เป็นอย่างอื่น ผิดไปจากที่จะต้องชำระแก่เจ้าหนี้นั้น ท่านว่าหาอาจจะบังคับได้ไม่

มาตรา ๓๒๑ ถ้าเจ้าหนี้นยอมรับการชำระหนี้เป็นอย่างอื่นแทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้ ท่านว่าหนี้นั้นก็อันระงับสิ้นไป

ถ้าเพื่อที่จะทำให้พอแก่ใจเจ้าหนี้นั้น ลูกหนี้รับภาระเป็นหนี้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นใหม่ต่อเจ้าหนี้ไซ้

เมื่อกรณีเป็นที่สงสัย ท่านมีให้สันนิษฐานว่าลูกหนี้ได้ก่อหนี้ขึ้นแทนการชำระหนี้

ถ้าชำระหนี้ด้วยออก-ด้วยโอน-หรือด้วยสลักหลังตัวเงินหรือประทอนสินค้า ท่านว่าหนี้นั้นจะระงับสิ้นไปต่อเมื่อตัวเงินหรือประทอนสินค้านั้นได้ใช้เงินแล้ว

มาตรา ๓๒๒ ถ้าเอาทรัพย์สินก็ดี สิทธิเรียกร้องจากบุคคลภายนอกก็ดี หรือสิทธิอย่างอื่นก็ดี ให้แทนการชำระหนี้ ท่านว่าลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบเพื่อชำระครบพร้อมและเพื่อการรอนสิทธิทำนองเดียวกับผู้ขาย

มาตรา ๓๒๓ ถ้าวัตถุแห่งหนี้เป็นอันให้ส่งมอบทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง ท่านว่าบุคคลผู้ชำระหนี้จะต้องส่งมอบทรัพย์สินตามสภาพที่เป็นอยู่ในเวลาที่จะพึงส่งมอบ

ลูกหนี้จำต้องรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ด้วยความระมัดระวังเช่นอย่างวิญญูชนจะพึงสงวนทรัพย์สินของตนเอง จนกว่าจะได้ส่งมอบทรัพย์สินนั้น

มาตรา ๓๒๔ เมื่อมิได้มีแสดงเจตนาไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าจะพึงชำระหนี้ ณ สถานที่ใดไซ้ หากจะต้องส่งมอบทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง ท่านว่าต้องส่งมอบกัน ณ สถานที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นได้อยู่ในเวลาเมื่อก่อให้เกิดหนี้ขึ้น ส่วนการชำระหนี้โดยประการอื่น ท่านว่าต้องชำระ ณ สถานที่ซึ่งเป็นภูมิลำเนาปัจจุบันของเจ้าหนี้

มาตรา ๓๒๕ เมื่อมิได้มีแสดงเจตนาไว้ในข้อค่าใช้จ่ายในการชำระหนี้ ท่านว่าฝ่ายลูกหนี้พึงเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย แต่ถ้าค่าใช้จ่ายนั้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นเพราะเจ้าหนี้นี้ย้ายภูมิลำเนาที่ดี หรือเพราะการอื่นใดอันเจ้าหนี้ได้กระทำก็ดี ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเท่าใดเจ้าหนี้ต้องเป็นผู้ออก

มาตรา ๓๒๖ บุคคลผู้ชำระหนี้ชอบที่จะได้รับใบเสร็จเป็นสำคัญจากผู้รับชำระหนี้ขึ้น และถ้าหนี้ขึ้นนั้นได้ชำระสิ้นเชิงแล้ว ผู้ชำระหนี้ชอบที่จะได้รับเวนคืนเอกสารอันเป็นหลักฐานแห่งหนี้ หรือให้ขีดฆ่าเอกสารนั้นเสีย ถ้าและเอกสารนั้นสูญหาย บุคคลผู้ชำระหนี้ชอบที่จะให้จดแจ้งความขอระงับหนี้ลงไว้ในใบเสร็จหรือในเอกสารอีกฉบับหนึ่งต่างหากก็ได้

ถ้าหนี้ขึ้นได้ชำระแต่บางส่วนก็ดี หรือถ้าเอกสารนั้นยังให้สิทธิอย่างอื่นใดแก่เจ้าหนี้อยู่ก็ดี ท่านว่าลูกหนี้ชอบแต่ที่จะได้รับใบเสร็จไว้เป็นคู่มือ และให้จดแจ้งการชำระหนี้ขึ้นลงไว้ในเอกสาร

มาตรา ๓๒๗ ในกรณีชำระดอกเบี้ย หรือชำระหนี้อย่างอื่นอันมีกำหนดชำระเป็นระยะเวลานั้น ถ้าเจ้าหนี้ออกใบเสร็จให้เพื่อระยะหนึ่งแล้วโดยมิได้อัดเอื้อน ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้เพื่อระยะก่อน ๆ นั้นด้วยแล้ว

ถ้าเจ้าหนี้ออกใบเสร็จให้เพื่อการชำระต้นเงิน ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเจ้าหนี้ได้รับดอกเบี้ยแล้ว

ถ้าเอกสารอันเป็นหลักฐานแห่งหนี้ได้เวนคืนแล้วไซ้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าหนี้ขึ้นนั้นเป็นอันระงับสิ้นไปแล้ว

มาตรา ๓๒๘ ถ้าลูกหนี้ต้องผูกพันต่อเจ้าหนี้ในอันจะกระทำการเพื่อชำระหนี้เป็นการอย่างเดียวกันโดยมูลหนี้หลายราย และถ้าการที่ลูกหนี้ชำระหนี้ขึ้นนั้นไม่เพียงพอจะเปลื้องหนี้สินได้หมดทุกรายไซ้ เมื่อทำการชำระหนี้ ลูกหนี้ระบุว่าชำระหนี้สินรายใด ก็ให้หนี้สินรายนั้นเป็นอันได้เปลื้องไป

ถ้าลูกหนี้ไม่ระบุ ท่านว่าหนี้สินรายไหนถึงกำหนด ก็ให้รายนั้นเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ในระหว่างหนี้สินหลายรายที่ถึงกำหนดนั้น รายใดเจ้าหนี้มีประกันน้อยที่สุด ก็ให้รายนั้นเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ในระหว่างหนี้สินหลายรายที่มีประกันเท่า ๆ กัน ให้รายที่ตกหนักที่สุดแก่ลูกหนี้เป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ใน

ระหว่างหนี้สินหลายรายที่ตกหนักแก่ลูกหนี้เท่า ๆ กัน ให้หนี้สินรายเก่าที่สุดเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน และถ้ามีหนี้สินหลายรายเก่าเท่า ๆ กัน ก็ให้หนี้สินทุกรายเป็นอันได้เปลื้องไปตามส่วนมากและน้อย

มาตรา ๓๒๙ ถ้านอกจากการชำระหนี้อันเป็นประธาน ลูกหนี้ยังจะต้องชำระดอกเบี้ยและเสียค่าฤชาธรรมเนียมอีกด้วยไซ้ หากการชำระหนี้ในครั้งหนึ่ง ๆ ไม่ได้ราคาเพียงพอจะเปลื้องหนี้สินได้ทั้งหมด ท่านให้เอาจัดใช้เป็นค่าฤชาธรรมเนียมเสียก่อนแล้วจึงใช้ดอกเบี้ย และในที่สุดจึงให้ใช้ในการชำระหนี้อันเป็นประธาน

ถ้าลูกหนี้ระบุให้จัดใช้เป็นประการอื่น ท่านว่าเจ้าหนี้จะบอกปิดไม่ยอมรับชำระหนี้ก็ได้

มาตรา ๓๓๐ เมื่อขอปฏิบัติการชำระหนี้โดยชอบแล้ว บรรดาความรับผิดชอบอันเกิดแต่การไม่ชำระหนี้ก็เป็นอันปลดเปลื้องไป นับแต่เวลาที่ขอปฏิบัติการชำระหนี้

มาตรา ๓๓๑ ถ้าเจ้าหนี้บอกปิดไม่ยอมรับชำระหนี้ก็ดี หรือไม่สามารถจะรับชำระหนี้ได้ก็ดี หากบุคคลผู้ชำระหนี้วางทรัพย์อันเป็นวัตถุแห่งหนี้ไว้เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้แล้ว ก็ย่อมจะเป็นอันหลุดพ้นจากหนี้ได้ ความข้อนี้ท่านให้ใช้ตลอดถึงกรณีบุคคลผู้ชำระหนี้ไม่สามารถจะหยั่งรู้ถึงสิทธิ หรือไม่รู้ตัวเจ้าหนี้ได้แน่นอนโดยมิใช่เป็นความผิดของตน

มาตรา ๓๓๒ ถ้าลูกหนี้จำต้องชำระหนี้ต่อเมื่อเจ้าหนี้จะต้องชำระหนี้ตอบแทนด้วยไซ้ ท่านว่าลูกหนี้จะกำหนดว่าต่อเมื่อเจ้าหนี้ชำระหนี้ตอบแทนจึงให้มีสิทธิรับเอาทรัพย์ที่วางไว้นั้นก็ได้

มาตรา ๓๓๓ การวางทรัพย์นั้นต้องวาง ณ สำนักงานวางทรัพย์ประจำตำบลที่จะต้องชำระหนี้ ถ้าไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับเฉพาะการในเรื่องสำนักงานวางทรัพย์ เมื่อบุคคลผู้ชำระหนี้ร้องขอ ศาลจะต้องกำหนดสำนักงานวางทรัพย์ และแต่งตั้งผู้พิทักษ์ทรัพย์ที่วางนั้นขึ้น

ผู้วางต้องบอกกล่าวให้เจ้าหนี้ทราบที่ได้วางทรัพย์นั้นโดยพลัน

มาตรา ๓๓๔ ลูกหนี้มีสิทธิจะถอนทรัพย์ที่วางนั้นได้ ถ้าลูกหนี้ถอนทรัพย์นั้น ท่านให้ถือว่าเสมือนว่ามีได้วางทรัพย์ไว้เลย

สิทธิถอนทรัพย์นี้เป็นอันขาดในกรณีต่อไปนี้

(๑) ถ้าลูกหนี้แสดงต่อสำนักงานวางทรัพย์ว่าตนยอมละสิทธิที่จะถอน

(๒) ถ้าเจ้าหนี้แสดงต่อสำนักงานวางทรัพย์ว่าจะรับเอาทรัพย์นั้น

(๓) ถ้าการวางทรัพย์นั้นได้เป็นไปโดยคำสั่งหรืออนุมัติของศาลและได้บอกกล่าวความนั้นแก่

สำนักงานวางทรัพย์

มาตรา ๓๓๕ สิทธิถอนทรัพย์นั้น ตามกฎหมายศาลจะสั่งยึดหาได้ไม่

เมื่อได้ฟ้องคดีล้มละลายเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้แล้ว ท่านห้ามมิให้ใช้สิทธิถอนทรัพย์ใน

ระหว่างพิจารณาคดีล้มละลาย

มาตรา ๓๓๖ ถ้าทรัพย์อันเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้ไม่ควรแก่การจะวางไว้ก็ดี หรือเป็นที่พึงวิตกว่าทรัพย์นั้นเกลือกจะเสื่อมเสีย หรือทำลาย หรือบุบสลายได้ก็ดี เมื่อได้รับอนุญาตจากศาล บุคคลผู้ชำระหนี้จะเอาทรัพย์นั้นออกขายทอดตลาด แล้วเอาเงินที่ได้แต่การขายวางแทนทรัพย์นั้นก็ได้ ความข้อนี้ท่านให้ใช้ตลอดถึงกรณีที่คำรักษาทรัพย์จะแพงเกินควรนั้นด้วย

มาตรา ๓๓๗ ท่านไม่อนุญาตให้อาทรัพย์ออกขายทอดตลาดจนกว่าจะได้บอกให้เจ้าหนี้รู้ตัวก่อน การบอกนี้จะดเสียก็ได้ถ้าทรัพย์นั้นอาจเสื่อมทรมลง หรือภัยมีอยู่ในการที่จะหน่วงการขายทอดตลาดไว้

ในการที่จะขายทอดตลาดนั้น ท่านให้ลูกหนี้บอกกล่าวแก่เจ้าหนี้โดยไม่ชักช้า ถ้าละเลยเสียไม่บอกกล่าว ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน

การบอกให้รู้ตัวและบอกกล่าวนี้ ถ้าไม่เป็นอันจะทำได้ จะดเสียก็ได้

เวลาและสถานที่ที่จะขายทอดตลาด กับทั้งคำพรรณนาลักษณะแห่งทรัพย์นั้น ท่านให้ประกาศโฆษณาให้ประชาชนทราบ

มาตรา ๓๓๘ ค่าฤชาธรรมเนียมในการวางทรัพย์หรือขายทอดตลาดนั้น ให้ฝ่ายเจ้าหนี้เป็นผู้ออก เว้นแต่ลูกหนี้จะได้ถอนทรัพย์ที่วาง

มาตรา ๓๓๙ สิทธิของเจ้าหนี้เหนือทรัพย์ที่วางไว้นั้นเป็นอันระงับสิ้นไปเมื่อพ้นเวลาสิบปี นับแต่ได้รับคำบอกกล่าวการวางทรัพย์

อนึ่ง เมื่อสิทธิของเจ้าหนี้ระงับสิ้นไปแล้ว ถึงแม้ลูกหนี้จะได้ละสิทธิถอนทรัพย์ก็ยังชอบที่จะถอนทรัพย์นั้นได้

การล้มละลาย

ส่วนที่ ๑

การขอให้ล้มละลายและการสั่งพิทักษ์ทรัพย์

มาตรา ๗ ลูกหนี้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวอาจถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลายได้ ถ้าลูกหนี้นั้นมีภูมิลำเนาในราชอาณาจักร หรือประกอบธุรกิจหรือประกอบกิจการในราชอาณาจักรไม่ว่าด้วยตนเองหรือโดยตัวแทน ในขณะที่มีการขอให้ลูกหนี้ล้มละลาย หรือภายในกำหนดเวลาหนึ่งปีก่อนนั้น

มาตรา ๘ ถ้ามีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้เกิดขึ้นให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว

(๑) ถ้าลูกหนี้โอนทรัพย์สินหรือสิทธิจัดการทรัพย์สินของตนให้แก่บุคคลอื่นเพื่อประโยชน์แห่งเจ้าหนี้ทั้งหลายของตน ไม่ว่าได้กระทำการนั้นในหรือนอกราชอาณาจักร

(๒) ถ้าลูกหนี้โอนหรือส่งมอบทรัพย์สินของตนไปโดยการแสดงเจตนาหลง หรือโดยการฉ้อฉล ไม่ว่าได้กระทำการนั้นในหรือนอกราชอาณาจักร^๕ มาตรา ๖ นิยามคำว่า “บุคคลล้มละลายทุจริต” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ล้มละลาย (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๓) ถ้าลูกหนี้โอนทรัพย์สินของตนหรือก่อให้เกิดทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นเหนือทรัพย์สินนั้น ซึ่งถ้าลูกหนี้ล้มละลายแล้ว จะต้องถือว่าเป็นการให้เปรียบ ไม่ว่าได้กระทำการนั้นในหรือนอกราชอาณาจักร

(๔) ถ้าลูกหนี้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ เพื่อประวิงการชำระหนี้หรือมิให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้

ก. ออกไปเสียจนออกนอกราชอาณาจักร หรือได้ออกไปก่อนแล้วและคงอยู่นอกราชอาณาจักร

ข. ไปเสียจากเคหสถานที่เคยอยู่ หรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน หรือหลบไปโดยวิธีอื่น หรือปิดสถานที่

ประกอบธุรกิจ

ค. ยักย้ายทรัพย์สินไปให้พ้นอำนาจศาล

ง. ยอมตนให้ต้องคำพิพากษาซึ่งบังคับให้ชำระเงินซึ่งตนไม่ควรถูกชำระ

(๕) ถ้าลูกหนี้ถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดี หรือไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้

(๖) ถ้าลูกหนี้แถลงต่อศาลในคดีใด ๆ ว่าไม่สามารถชำระหนี้ได้

(๗) ถ้าลูกหนี้แจ้งให้เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดของตนทราบว่าไม่สามารถชำระหนี้ได้

(๘) ถ้าลูกหนี้เสนอคำขอประนอมหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(๙) ถ้าลูกหนี้ได้รับหนังสือทวงถามจากเจ้าหนี้ให้ชำระหนี้แล้วไม่น้อยกว่าสองครั้ง ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และลูกหนี้ไม่ชำระหนี้

มาตรา ๙^๖ เจ้าหนี้จะฟ้องลูกหนี้ให้ล้มละลายได้ก็ต่อเมื่อ

(๑) ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว

(๒)^๗ ลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคน เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียว หรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท และ

(๓) หนี้้นั้นอาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนไม่ว่าหนี้้นั้นจะถึงกำหนดชำระโดยพลันหรือในอนาคตก็ตาม

มาตรา ๑๐^๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๙ เจ้าหนี้มีประกันจะฟ้องลูกหนี้ให้ล้มละลายได้ก็ต่อเมื่อ

(๑) มิได้เป็นผู้ต้องห้ามมิให้บังคับการชำระหนี้เอาแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้เกินกว่าตัว ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน และ

(๒)^๙ กล่าวในฟ้องว่า ถ้าลูกหนี้ล้มละลายแล้ว จะยอมสละหลักประกันเพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย หรือตีราคาหลักประกันมาในฟ้องซึ่งเมื่อหักกับจำนวนหนี้ของตนแล้ว เงินยังขาดอยู่สำหรับลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท

มาตรา ๑๑^{๑๐} เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ต้องวางเงินประกันค่าใช้จ่ายต่อศาลเป็นจำนวนห้าพันบาทในขณะยื่นคำฟ้องคดีล้มละลาย และจะถอนคำฟ้องนั้นไม่ได้ เว้นแต่ศาลจะอนุญาต ศาลมีอำนาจเรียกให้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์วางเงินประกันค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ร้องขอ ศาลมีอำนาจส่งเงินประกันค่าใช้จ่ายคงเหลือภายหลังหักค่าใช้จ่ายให้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในคดีล้มละลายนั้น^{๑๑}

มาตรา ๑๒ ถ้ามีคำฟ้องหลายรายให้ลูกหนี้คนเดียวกันล้มละลายก็ดี หรือให้ลูกหนี้ร่วมกันแต่ละคนล้มละลายก็ดี ศาลมีอำนาจสั่งให้รวมการพิจารณาได้

มาตรา ๑๓ เมื่อศาลสั่งรับฟ้องคดีล้มละลายไว้แล้ว ให้กำหนดวันนั่งพิจารณากลับเป็นการด่วน และให้ออกหมายเรียกและส่งสำเนาคำฟ้องไปยังลูกหนี้ให้ทราบก่อนวันนั่งพิจารณากลับไม่น้อยกว่า ๗ วัน

มาตรา ๑๔ ในการพิจารณาคดีล้มละลายตามคำฟ้องของเจ้าหนี้ ศาลต้องพิจารณาเอาความจริงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ ถ้าศาลพิจารณาได้ความจริง ให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด แต่ถ้าไม่ได้ความจริงหรือลูกหนี้นำสืบได้ว่าอาจชำระหนี้ได้ทั้งหมดหรือมีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้ลูกหนี้ล้มละลาย ให้ศาลยกฟ้อง

มาตรา ๑๕ ทรัพย์ใดที่ลูกหนี้ยังมีได้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดจะฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายอีกก็ได้ แต่เมื่อศาลได้สั่งในคดีหนึ่งคดีใดให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ให้จำหน่ายคดีล้มละลายซึ่งเจ้าหนี้อื่นฟ้องลูกหนี้คนเดียวกันนั้น

มาตรา ๑๖ เมื่อศาลได้รับคำฟ้องคดีล้มละลายแล้ว ถ้าเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้อง และโจทก์นำสืบได้ว่าลูกหนี้ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

ก. ออกไปหรือกำลังจะออกไปนอกเขตอำนาจศาล หรือได้ออกไปก่อนแล้วและคงอยู่นอกเขตอำนาจศาลโดยเจตนาที่จะป้องกันหรือประวิงมิให้เจ้าหนี้ได้รับการชำระหนี้

ข. ปกปิด ซุกซ่อน โอน ขาย จำหน่าย หรือยกย้ายทรัพย์สิน ดวงตรา สมุดบัญชี หรือเอกสาร ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั้งหลายในการดำเนินคดีล้มละลายให้พ้นอำนาจศาล หรือกำลังจะกระทำการดังกล่าวนี้

ค. กระทำหรือกำลังจะกระทำการฉ้อโกงเจ้าหนี้ หรือกระทำหรือกำลังจะกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งมีโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ศาลมีอำนาจสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าไปในเคหสถานหรือที่ทำการของลูกหนี้ระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบทรัพย์สิน ดวงตรา สมุดบัญชีหรือเอกสารของ ลูกหนี้ และให้มีอำนาจสอบสวนลูกหนี้หรือออกหมายเรียกลูกหนี้มาสอบสวนได้

(๒) ให้ลูกหนี้ให้ประกันจนพอใจศาลว่า ลูกหนี้จะไม่หลบหนีไปนอกอำนาจศาล และจะมาศาลทุกคราวที่ศาลสั่ง ถ้าลูกหนี้ไม่สามารถให้ประกัน ศาลมีอำนาจสั่งขังลูกหนี้ได้มีกำหนดไม่เกิน ครั้งละหนึ่งเดือน แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินหกเดือน

(๓) ออกหมายจับลูกหนี้มาขังไว้จนกว่าศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย หรือจนกว่าศาลจะยกฟ้องหรือจนกว่าลูกหนี้จะให้ประกันจนพอใจศาล

มาตรา ๑๗ ก่อนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์จะยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องขอให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ชั่วคราวก็ได้ เมื่อศาลได้รับคำร้องนี้แล้วให้ดำเนินการไต่สวนต่อไปโดยทันที ถ้าศาลเห็นว่าคดีมีมูล ก็ให้สั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ชั่วคราว แต่ก่อนจะสั่งดังกล่าวนี้ จะให้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ให้ประกันค่าเสียหายของลูกหนี้ตามจำนวนที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๘ ถ้าคำสั่งตามมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๗ นั้น มีเหตุอันสมควรจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข โดยศาลเห็นเองก็ดี หรือลูกหนี้ได้มีคำขอขึ้นมาก็ดี ศาลมีอำนาจถอนคำสั่งนั้นหรือมี คำสั่งอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรได้

มาตรา ๑๙ คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ให้ถือเสมือนว่า เป็นหมายของศาลให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้ายึดดวงตรา สมุดบัญชี และเอกสารของลูกหนี้ และบรรดาทรัพย์สินซึ่งอยู่ในความครอบครองของลูกหนี้ หรือของผู้อื่นอันอาจแบ่งได้ในคดีล้มละลาย

ในการยึดทรัพย์นั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ใด ๆ อันเป็นของลูกหนี้ หรือที่ลูกหนี้ได้ครอบครองอยู่ และมีอำนาจหักงักเพื่อเข้าไปในสถานที่นั้น ๆ รวมทั้งเปิดตู้ นิรภัย ตู้หรือที่เก็บของอื่น ๆ ตามที่จำเป็น

ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ยึดไว้ตามมาตรานี้ ห้ามมิให้ขายจนกว่าศาลจะได้มีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย เว้นแต่เป็นของเสียง่าย หรือถ้าห่วงงักไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหายหรือ ค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนแห่งค่าของทรัพย์สินนั้น

มาตรา ๒๐ เมื่อศาลเห็นเหตุอันควรเชื่อได้ว่า มีทรัพย์สินของลูกหนี้ซุกซ่อนอยู่ในเรือนโรง เคหสถาน หรือสถานที่อื่นอันมิใช่เป็นของลูกหนี้ ศาลมีอำนาจออกหมายค้นให้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือเจ้าพนักงานอื่นของศาล ให้มีอำนาจดำเนินการตามข้อความในหมายนั้น

มาตรา ๒๑^{๑๒} ถ้าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำขอ ศาลมีอำนาจสั่งให้หน่วยงานหรือผู้ประกอบการเกี่ยวกับไปรษณีย์โทรเลขหรือการสื่อสารอื่นใด ส่งโทรเลข ไปรษณีย์ภัณฑ์^{๑๒}

มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๗
จดหมาย หนังสือ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือข้อมูลทางการสื่อสารอื่นใด ที่มีถึงลูกหนี้ภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ไปยังเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์

มาตรา ๒๒ เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้แล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวมีอำนาจดังต่อไปนี้

- (๑) จัดการและจำหน่ายทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป
- (๒) เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งจะตกได้แก่ลูกหนี้ หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น
- (๓) ประนีประนอมยอมความ หรือฟ้องร้อง หรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้

มาตรา ๒๓ เมื่อลูกหนี้ได้รับทราบคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ลูกหนี้ต้องส่งมอบทรัพย์สิน ดวงตรา สมุดบัญชี และเอกสารอันเกี่ยวกับทรัพย์สินและกิจการของตนซึ่งอยู่ในความครอบครองให้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทั้งสิ้น

มาตรา ๒๔ เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้แล้ว ห้ามมิให้ลูกหนี้กระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือกิจการของตน เว้นแต่จะได้กระทำตามคำสั่งหรือความเห็นชอบของศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้จัดการทรัพย์หรือที่ประชุมเจ้าหนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๔/๑^{๑๓} บุคคลผู้เป็นหนี้ลูกหนี้หรือมีทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ในครอบครอง ซึ่งได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับหนี้หรือทรัพย์สินของลูกหนี้ มีหน้าที่ ต้องแจ้งข้อมูลดังกล่าวให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทราบภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์

มาตรา ๒๕ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เชื่อว่าคดีแพ่งทั้งปวงอันเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลในขณะที่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ และเมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีคำขอโดยทำเป็นคำร้อง ศาลมีอำนาจงดการพิจารณาคดีแพ่งนั้นไว้ หรือจะสั่งประการใดตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๒๖ ตราบใดที่ศาลยังมิได้สั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เจ้าหนี้จะฟ้องคดีแพ่งอันเกี่ยวกับหนี้ซึ่งอาจขอรับชำระได้ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้นำบทบัญญัติในมาตราก่อนมาใช้บังคับโดยอนุโลม^{๑๓}

มาตรา ๒๗ เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว เจ้าหนี้จะขอรับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แม้จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา หรือเป็น เจ้าหนี้ที่ได้ฟ้องคดีแพ่งไว้แล้ว แต่คดียังอยู่ระหว่างพิจารณาก็ตาม

มาตรา ๒๘ เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โฆษณาคำสั่งนั้นในราชกิจจานุเบกษาและในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับ ในคำโฆษณานั้นให้ แสดงการขอให้ล้มละลาย วันที่ศาลมีคำสั่ง ชื่อ ตำบลที่อยู่ และอาชีพของลูกหนี้

ในคำโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดนั้น ให้แจ้งกำหนดเวลาให้เจ้าหนี้ทั้งหลายเสนอคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ด้วย

มาตรา ๒๙ ถ้าปรากฏภายหลังว่า เจ้าหนี้แจ้งให้ศาลใช้อำนาจดังกล่าวไว้ในมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๗ เมื่อลูกหนี้มีคำขอโดยทำเป็นคำร้อง ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าหนี้ชดใช้ค่าเสียหาย ตามจำนวนที่เห็นสมควรให้ลูกหนี้ ในกรณีเช่นนี้หากเจ้าหนี้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับ เจ้าหนี้นั้นเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

ส่วนที่ ๒

คำชี้แจงเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้

มาตรา ๓๐ เมื่อศาลได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว ลูกหนี้ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ลูกหนี้ได้ทราบคำสั่งนั้น ลูกหนี้ต้องไปสาบานตัว ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และยื่นคำชี้แจงตามแบบพิมพ์ว่า ได้มีส่วนร่วมกับผู้ใดหรือไม่ ถ้ามีให้ระบุ ชื่อและตำบลที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนและผู้เป็นหุ้นส่วนทั้งหมด

(๒) ภายในเวลาเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ได้ทราบคำสั่งนั้น ลูกหนี้ต้องไปสาบานตัว ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และยื่นคำชี้แจงเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามแบบพิมพ์ แสดงเหตุผลที่ทำให้หนี้สินล้มเหลว สินทรัพย์และหนี้สิน ชื่อ ตำบลที่อยู่ และอาชีพของเจ้าหนี้ ทรัพย์สินที่ได้ให้เป็นประกันแก่เจ้าหนี้และวันที่ได้ให้ทรัพย์สินนั้น ๆ เป็นประกัน รายละเอียดแห่งทรัพย์สินอันจะตกได้แก่ตนในภายหลัง ทรัพย์สินของคู่สมรส ตลอดจนทรัพย์สินของบุคคลอื่นซึ่งอยู่ใน ความยึดถือของตน

ระยะเวลาตามมาตรานี้ เมื่อมีเหตุผลพิเศษ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อาจขยายให้ได้ตามสมควร

ถ้าลูกหนี้ไม่อยู่หรือไม่สามารถทำคำชี้แจงตามมาตรานี้ได้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้ทำแทน หรือช่วยลูกหนี้ในการทำคำชี้แจง แล้วแต่กรณี และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจจ้าง บุคคลอื่นเข้าช่วยตามที่เห็นจำเป็น โดยคิดหักค่าใช้จ่ายจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้

คำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามวรรคสอง อาจคัดค้านไปยังศาลได้ภายในสิบสี่วันนับแต่วันมีคำสั่ง

มาตรา ๓๑ เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่ามติของที่ประชุมเจ้าหนี้ขัดต่อกฎหมาย หรือประโยชน์อันร่วมกันของเจ้าหนี้ทั้งหลาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อาจยื่นคำขอโดยทำ เป็นคำร้องต่อศาล และศาลอาจมีคำสั่งห้ามมิให้ปฏิบัติการตามมตินั้นได้ แต่ต้องยื่นต่อศาลภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ที่ประชุมเจ้าหนี้ลงมติ

ส่วนที่ ๕

การไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผย

มาตรา ๔๒ เมื่อได้มีการประชุมเจ้าหนี้ครั้งแรกเสร็จแล้ว ให้ศาลไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผยเป็นการด่วน เพื่อทราบกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ เหตุผลที่ทำให้หนี้สินล้นพ้นตัว ตลอดจนความประพฤติของลูกหนี้ว่าได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดซึ่งเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นเกี่ยวกับการล้มละลาย หรือเป็นข้อบกพร่องอันจะเป็นเหตุให้ ศาลไม่ยอมปลดจากล้มละลายโดยไม่มีเงื่อนไข เว้นแต่ศาลเห็นว่าการไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผยยังไม่มี ความจำเป็น ศาลจะพิจารณาการไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผยไว้ก่อนก็ได้^{๑๖}

ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งประกาศแจ้งความกำหนดวันเวลาที่ศาลนัดไต่สวน โดยเปิดเผยให้ลูกหนี้และเจ้าหนี้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และให้โฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวัน ไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับ

มาตรา ๔๓ ในการไต่สวนโดยเปิดเผย ลูกหนี้ต้องสาบานตัวและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้กล่าวไว้ในมาตรา ๔๒ ววรรคแรก ซึ่งศาลได้อนุญาตให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และเจ้าหนี้ซึ่งได้ขอรับชำระหนี้แล้ว หรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าหนี้ นั้นถาม หรือศาลจะถามเองตามที่เห็นสมควร และให้ศาลจดถ้อยคำของลูกหนี้อ่านให้ลูกหนี้ฟังแล้วให้ลูกหนี้ลงลายมือชื่อไว้ และให้ใช้ เป็นพยานหลักฐานยันแก่ลูกหนี้ได้ ในการนี้ลูกหนี้จะให้ทนายความเข้าทำการแทนไม่ได้

เมื่อศาลได้ไต่สวนลูกหนี้ได้ความเพียงพอแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งปิดการไต่สวนและส่งสำเนาการไต่สวนให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หนึ่งฉบับ คำสั่งนี้ไม่ตัดอำนาจศาลที่จะสั่งให้ไต่สวนลูกหนี้เพิ่มเติมอีกเมื่อมีเหตุอันสมควร

มาตรา ๔๔ เมื่อปรากฏว่าลูกหนี้เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบหรือกายพิการ ซึ่งศาลเห็นว่าไม่สามารถจะให้ศาลไต่สวนโดยเปิดเผยได้ ศาลมีอำนาจสั่งงดการไต่สวนโดยเปิดเผย หรือจะสั่งให้มีการไต่สวนโดยวิธีอื่นใด ณ ที่ใดตามที่เห็นสมควรก็ได้

ส่วนที่ ๖

การประนอมหนี้ก่อนล้มละลาย

มาตรา ๔๕^{๑๗} เมื่อลูกหนี้ประสงค์จะทำความตกลงในเรื่องหนี้สินโดยวิธีขอชำระหนี้ แต่เพียงบางส่วนหรือโดยวิธีอื่น ให้ทำคำขอประนอมหนี้เป็นหนังสือยื่นต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันยื่นคำชี้แจงเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินตามมาตรา ๓๐ หรือภายในเวลาตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้กำหนดให้คำขอประนอมหนี้ต้องแสดงข้อความแห่งการประนอมหนี้ หรือวิธีจัดการหรือทรัพย์สินและรายละเอียดแห่งหลักประกัน หรือผู้ค้ำประกัน ถ้ามี และอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- (๑) ลำดับการชำระหนี้ตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) จำนวนเงินที่ขอประนอมหนี้
- (๓) แนวทางและวิธีการในการปฏิบัติตามคำขอประนอมหนี้
- (๔) กำหนดเวลาชำระหนี้
- (๕) การจัดการกับทรัพย์สินอันเป็นหลักประกัน ถ้ามี
- (๖) ผู้ค้ำประกัน ถ้ามี

ถ้าคำขอประนอมหนี้มีรายการไม่ครบถ้วนชัดเจนตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งให้ลูกหนี้แก้ไขให้ครบถ้วนชัดเจนให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้เพื่อปรึกษาลงมติพิเศษว่าจะยอมรับคำขอประนอมหนี้หรือไม่

มาตรา ๔๖ การยอมรับคำขอประนอมหนี้โดยมติพิเศษของที่ประชุมเจ้าหนี้ยังไม่ผูกมัดเจ้าหนี้ทั้งหลาย จนกว่าศาลจะได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแล้ว

มาตรา ๔๗ ลูกหนี้อาจขอแก้ไขคำขอประนอมหนี้ในเวลาประชุมเจ้าหนี้หรือในเวลาศาลพิจารณาได้ ถ้าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลเห็นว่าการแก้ไขนั้นจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้โดยทั่วไป

มาตรา ๔๘ ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาคำขอประนอมหนี้ เจ้าหนี้ที่ไม่มาประชุมจะออกเสียงโดยทำเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้รับหนังสือนั้นก่อน วันประชุม ในกรณีเช่นนี้ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าเจ้าหนี้ได้มาประชุมและออกเสียงด้วยตนเอง

มาตรา ๔๙ เมื่อเจ้าหนี้ได้ลงมติพิเศษยอมรับคำขอประนอมหนี้ของลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจขอต่อศาลให้สั่งว่าจะเห็นชอบด้วยหรือไม่ การกำหนดวันนั่งพิจารณาคำขอนี้ ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีเวลาส่งแจ้งความให้ลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายทราบล่วงหน้า ไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

มาตรา ๕๐ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นรายงานเกี่ยวกับการประนอมหนี้กิจการทรัพย์สินและความประพฤติของลูกหนี้ต่อศาล ไม่น้อยกว่าสามวันก่อนวันที่ศาลนั่งพิจารณา

มาตรา ๕๑ ห้ามมิให้ศาลพิจารณาคำขอประนอมหนี้จนกว่าจะได้ไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผยแล้ว เว้นแต่กรณีที่ลูกหนี้ร่วมขอประนอมหนี้ แม้ศาลจะยังมีไต่สวนลูกหนี้ทั้งหมดโดยเปิดเผย เพราะเหตุว่าลูกหนี้บางคนไม่สามารถจะมาศาลโดยเจ็บป่วยหรืออยู่นอกราชอาณาจักรก็ตาม ถ้าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานว่าไม่จำเป็นจะต้องไต่สวนลูกหนี้ นั้น ๆ ศาลมีอำนาจพิจารณา คำขอประนอมหนี้ได้ แต่ต้องได้มีการไต่สวนลูกหนี้โดยเปิดเผยแล้วอย่างน้อยคนหนึ่ง

มาตรา ๕๒ ในการที่ศาลจะมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้หรือไม่นั้น ให้ศาลพิจารณารายงานของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และข้อคัดค้านของเจ้าหนี้ ถ้ามีเจ้าหนี้ที่ยื่นคำขอรับชำระหนี้แล้วมีอำนาจคัดค้านต่อศาลได้ ถึงแม้จะได้เคยออกเสียงลงมติยอมรับไว้ในที่ประชุมเจ้าหนี้ก็ตาม มาตรา ๕๓ ห้ามมิให้ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การประนอมหนี้ไม่มีข้อความให้ใช้หนี้ก่อนและหลังตามลำดับที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าด้วยการแบ่งทรัพย์สินของบุคคลล้มละลาย

(๒) การประนอมหนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั่วไป หรือทำให้เจ้าหนี้ได้เปรียบเสียเปรียบแก่กัน หรือปรากฏข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งถ้าหากว่าลูกหนี้ต้องล้มละลายแล้ว ไม่มี เหตุที่จะปลดลูกหนี้จากล้มละลายได้เลย

มาตรา ๕๔ ถ้าปรากฏข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งถ้าหากว่าลูกหนี้ล้มละลายแล้ว จะปลดลูกหนี้จากล้มละลายได้ก็แต่โดยมีเงื่อนไข ศาลจะมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก็ได้ เมื่อลูกหนี้ให้ประกันสำหรับชำระหนี้ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนหนี้ที่ไม่มีประกันซึ่งเจ้าหนี้อาจ ขอรับชำระได้ ในกรณีอื่น ศาลอาจมีคำสั่งเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

มาตรา ๕๕ เมื่อศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้แล้ว ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โฆษณาในราชกิจจานุเบกษาและในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบ

มาตรา ๕๖ การประนอมหนี้ซึ่งที่ประชุมเจ้าหนี้ได้ยอมรับและศาลเห็นชอบด้วยแล้วผูกมัดเจ้าหนี้ทั้งหมดในเรื่องหนี้ซึ่งอาจขอรับชำระได้ แต่ไม่ผูกมัดเจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดในเรื่องหนี้ซึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ลูกหนี้ไม่อาจหลุดพ้นโดยคำสั่งปลดจากล้มละลายได้ เว้นแต่เจ้าหนี้คนนั้นได้ ยินยอมด้วยในการประนอมหนี้

มาตรา ๕๗ เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดหรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีอำนาจขอต่อศาลให้บังคับลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันให้ปฏิบัติตามข้อความที่ประนอมหนี้ได้

มาตรา ๕๘ ในการประนอมหนี้ ถ้าได้ตั้งผู้จัดการทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้เพื่อจัดการชำระหนี้ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ ว่าด้วยวิธีจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ และหมวด ๕ ว่าด้วยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๙ การประนอมหนี้ไม่ทำให้บุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้หรือรับผิดร่วมกับลูกหนี้ หรือค้ำประกันหรืออยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกันของลูกหนี้ หลุดพ้นจากความรับผิดชอบด้วย

มาตรา ๖๐ ถ้าลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามที่ได้ตกลงไว้ในการประนอมหนี้ก็ดี หรือปรากฏแก่ศาลโดยมีพยานหลักฐานว่า การประนอมหนี้ไม่อาจดำเนินไปได้โดยปราศจากยุดิธรรม หรือจะเป็นการเน้นเข้าเกินสมควรก็ดี หรือการที่ศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยนั้นเป็นเพราะถูกหลอกลวง ทุจริตก็ดี เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานหรือเจ้าหน้าที่คนใดมีคำขอโดยทำเป็นคำร้อง ศาลมีอำนาจยกเลิกการประนอมหนี้และพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงการใดที่ได้กระทำไปแล้วตามข้อประนอมหนี้

เมื่อศาลได้พิพากษาดังกล่าวในวรรคก่อนแล้ว ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โฆษณา คำพิพากษาในราชกิจจานุเบกษา และในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับ ในคำโฆษณาให้ระบุ ชื่อ ตำบลที่อยู่ อาชีพของลูกหนี้ และวันที่ศาลได้มีคำพิพากษา ทั้งให้แจ้งกำหนดเวลาให้เจ้าหนี้ทั้งหลายเสนอคำขอรับชำระหนี้ที่ลูกหนี้ได้กระทำให้ขึ้นในระหว่างวันที่ศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ถึงวันที่ศาลพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ด้วย

วิธีการช่วยเหลือ

การช่วยเหลือภายในองค์กร

1. การแบ่งเบาภาระปัญหาทางการเงิน ด้วย สวัสดิการพนักงาน

ปัญหาการเงินเป็นต้นตอหนึ่งของปัญหาสังคม เหตุนี้บริษัทยักษ์ใหญ่อย่าง บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) หรือ CPF ที่มีพนักงานอยู่เป็นจำนวนมากทั่วประเทศ ได้ทำการสำรวจวิจัยถึงเรื่องปัญหาการเงินของพนักงาน ตลอดจนหาแนวทางแก้ไขจนประสบความสำเร็จ โดยทำการสำรวจพบว่า 75% ของพนักงานมีภาระหนี้สินทั้งแบบในระบบและนอกระบบ จนไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ส่งผลต่อความเครียด

และส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานที่ลดลง ทั้งยังทำให้ชีวิตเป็นทุกข์ ไม่มีความสุขในชีวิตอีกด้วย ทาง CPF คิดโครงการ “ปลดหนี้สร้างสุขและส่งเสริมการออม” ให้พนักงาน โดยหาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำมาช่วยเหลือพนักงาน พร้อมให้ความรู้ในเรื่องการจัดการเงิน พนักงานสามารถลดหนี้ได้ไว บริหารการเงินได้ดีขึ้น และพนักงานมีความสุขในการทำงานมากขึ้น มีประสิทธิภาพในการทำงานสูงขึ้น และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นตามไปด้วย บริษัทมีผลผลิตที่ดีขึ้น มีผลกำไรที่ดีขึ้น องค์กรมีศักยภาพมากขึ้น พนักงานมีความซื่อสัตย์กับองค์กรอยู่ทำงานกันในระยะยาว และโครงการที่ประสบความสำเร็จนี้ยังถูกนำไปใช้กับบริษัทอื่นๆ ในเครือของ CP (เจริญโภคภัณฑ์) ด้วย

ดังนั้นการแบ่งเบาภาระปัญหาทางการเงินของพนักงานจึงอยู่ในรูปแบบของสวัสดิการที่บริษัทมีการจัดสรรให้กับพนักงานโดยมีรายละเอียดดังนี้

สวัสดิการพนักงาน คือ ผลประโยชน์ที่พนักงานจะได้รับจากองค์กร ซึ่งสวัสดิการจะส่งเสริมคุณภาพชีวิต และสุขภาพใจให้ดีขึ้น แถมยังมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และมีความมั่นคงในชีวิต ดังนั้นสวัสดิการของพนักงาน สามารถแบ่งเบา ภาระการเงินของพนักงานในองค์กรได้จริงๆ ซึ่ง สวัสดิการของพนักงาน มีด้วยกันสองแบบคือ

- สวัสดิการพนักงานที่เป็นเงิน
- สวัสดิการพนักงานที่ไม่เป็นเงิน

ทั้งสองแบบนี้จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของพนักงานในองค์กรมากๆ ในขณะเดียวกัน ถ้าองค์กรนั้นๆ มีสวัสดิการพนักงานที่ครบครัน เวลาหาพนักงานใหม่ เขียนประกาศสมัครงาน พร้อมระบุสวัสดิการ โอกาสที่จะได้พนักงานใหม่มาร่วมองค์กรก็มากขึ้น แล้ว สวัสดิการพนักงาน จะช่วย ปัญหาการเงิน ของพนักงาน ได้อย่างไร

2. ประกันสังคม ช่วยค่ารักษาพยาบาล และเป็น เงินเกษียณอายุ อีกด้วย

ถือเป็นสวัสดิการพื้นฐานของพนักงานที่มีอยู่แล้ว ถ้าบริษัทไหนไม่มีก็คือแย่มากๆ ในทุกๆ เดือนพนักงานทุกคนจะถูกหัก เงินประกันสังคม 750 บาท โดยสามารถนำไปรักษาพยาบาล รวมถึงเป็นเงินเกษียณอายุได้ด้วย อดเบียดเบียนกันหวาน หักเงินวันนี้ ได้เงินใช้วันหน้า นี่เลยเป็นการแบ่งเบาภาระ การเงินของพนักงานที่ดีมาก

3. ประกันสุขภาพกลุ่ม คือ ค่ารักษาพยาบาล เป็นประโยชน์แก่พนักงานมาก

คงจะแย่แน่ ถ้าร่างกายไม่พร้อมสำหรับทำงานเพราะความป่วย พนักงานบางคนก็ไม่มี ประกันสุขภาพ เป็นของตัวเอง ครั้นจะใช้บริการ ประกันสังคม ก็รอนานมาก เลยแก้ไขปัญหาด้วย จ่ายค่ารักษาพยาบาลเอง

ถ้าองค์กรมีประกันสุขภาพกลุ่มให้ พนักงานก็สามารถเป็นคนไข้ OPD แบบไม่ต้องสำรองจ่ายได้เลย รวมไปถึง ในกรณีที่ต้องผ่านตัดก็สามารถใช้สิทธิ์ประกันสุขภาพกลุ่มได้ นี่จึงเป็นการแก้ไข ปัญหาการเงิน ของพนักงาน ที่ ดีมากอีกวิธีหนึ่ง

4. กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มีเงินทบให้เมื่อมีอายุงานตามที่กำหนดไว้

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือ เงินสะสมของพนักงาน ในขณะที่ยังทำงานอยู่ โดยองค์กรสามารถหักออก จากเงินเดือนไว้ได้เลย เมื่อพนักงานจะลาออก หรือเข้าสู่วัยเกษียณอายุ ก็จะมีเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนี้ เอาไว้ใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์ได้

บางองค์กร ก็จะเพิ่มจำนวนเงินให้เมื่อมีอายุงานตามที่กำหนดไว้ เช่น ทำงานมากกว่า 3 ปี เพิ่มเงินให้ 1 เท่า (ตามจำนวนเงินในกองทุน) คราวนี้ ปัญหาการเงิน ของพนักงาน ก็จะไม่เกิดขึ้นแน่นอน

5. โบนัส เพิ่มเงินเดือน เบี้ยขยัน เป็นขวัญกำลังใจในการทำงาน

หากพนักงานในองค์กรคนใด สามารถทำงานได้ดี ไม่ขาดตกบกพร่อง ขาด ลา มา สาย ในเงื่อนไข ตามที่กำหนดเอาไว้ อย่างน้อยถ้ามีเบี้ยขยันให้กับพนักงาน ก็ถือว่าเป็นการสร้างกำลังใจที่ดีให้กับพนักงานคน นั้นๆ

รวมไปถึง โบนัส และ เพิ่มเงินเดือน เมื่อพิจารณาแล้วว่าผลประกอบการของบริษัทและการทำงานของ พนักงานอยู่ในเงื่อนไขที่ตั้งเอาไว้ ก็สามารถทำได้ แถมยังเป็นกำลังใจให้พนักงานในองค์กรสู้งานอีกด้วย

6. สวัสดิการอาหารกลางวัน และ Snack Bar เพื่อเพิ่มพลังในการทำงาน

เรื่องเล็กๆ อย่าง สวัสดิการอาหารกลางวัน และ Snack Bar ไม่ควรมองข้ามเลยจริงๆ ถึงแม้อาหาร กลางวันจะไม่ใช่เงินก้อนใหญ่ แต่การมีสวัสดิการนี้ให้พนักงาน ก็จะช่วยทำให้พนักงานในองค์กรมีความสัมพันธ์อัน ดีต่อกันมากยิ่งขึ้น เพราะต้องกินข้างด้วยกัน ดังนั้น จึงมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและกัน และ สร้าง วัฒนธรรมองค์กร ไปในตัว

7. กองทุนเงินฉุกเฉิน เพื่อช่วยเหลือ ปัญหาการเงินพนักงาน

เงินด่วน 30 นาที หรือ เงินนอกระบบ มีให้เห็นตามป้ายประกาศ หรือ เว็บไซต์ต่างๆ ที่ให้ยืมเงิน รวดเร็ว ได้ทันที แต่ดอกเบี้ยก็เยอะตามๆ กันไป จะดีกว่าหากองค์กรมี กองทุนเงินฉุกเฉิน ไว้คอยช่วยเหลือ พนักงานในองค์กรให้ผ่านวิกฤตปัญหาทางการเงินไปได้ โดยเงินฉุกเฉินที่ว่าอาจจะเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ค่าเทอม ฯลฯ ก็ยังดีกว่าปล่อยให้พนักงานในองค์กร ไปกู้เงินนอกระบบนั่นเอง

8. สวัสดิการที่ตั้งโดยเฉพาะหน่วยงาน

บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) หรือ CPF ที่มีพนักงานอยู่เป็นจำนวนมากทั่วประเทศ ได้ทำการสำรวจวิจัยถึงเรื่องปัญหาการเงินของพนักงาน ตลอดจนหาแนวทางแก้ไขจนประสบความสำเร็จดังนี้ การสำรวจพบว่า 75% ของพนักงานมีภาระหนี้สินทั้งแบบในระบบและนอกระบบ จนไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ส่งผลต่อความเครียด และส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานที่ลดลง ทั้งยังทำให้ชีวิตเป็นทุกข์ ไม่มีความสุขในชีวิตอีกด้วย

9. สวัสดิการจัดตั้งหน่วยงานการจัดการเรื่องหนี้ในระบบในแก่พนักงาน

ที่ปรึกษาด้านการเงินให้แก่พนักงานกู้หนี้ยืมสินและถ้าพนักงานมีหนี้ในระบบ องค์กรจะจัดการโดยจ่ายหนี้แทนพนักงานให้พนักงาน และหันมาเป็นหนี้กับองค์กรแทนและลดดอกเบี้ยลง ปรับให้เหมาะสมกับพนักงาน

10. ปัญหาการเงิน ของพนักงาน แบ่งเบาได้ด้วย สวัสดิการพนักงาน

เรื่องส่วนตัวอย่าง “ปัญหาการเงิน” เป็นเรื่องที่ไม่ควรบอกใคร ว่ากันตรงๆ คือเรื่องน่าอายที่ไม่สามารถจัดสรรการเงินของตัวเองได้ แต่บางครั้งก็ต้องยอมบอกเพื่อให้ได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงทีก่อนที่ทุกอย่างจะแย่ลงกว่าเดิม ถ้าสมมติว่า พนักงานออฟฟิศ มนุษย์เงินเดือน ในองค์กร ก็มีปัญหาการเงินเหมือนกัน แล้วเจ้าขององค์กร หัวหน้างาน หัวหน้าทีม จะช่วยแบ่งเบา ปัญหาการเงิน ของพนักงาน ในองค์กรได้อย่างไรบ้าง

บริการช่วยเหลือจากภายนอก

1. ให้คำปรึกษาและฝึกสอนทางการเงิน

บริการให้คำปรึกษาและฝึกสอนทางการเงินเสนอการประชุมส่วนตัวกับที่ปรึกษาหรือโค้ชที่ผ่านการฝึกอบรมเพื่อหาหรือเกี่ยวกับปัญหาทางการเงิน การประชุมอาจเกิดขึ้นด้วยตนเองทางออนไลน์หรือทางโทรศัพท์ และอาจเกิดขึ้นครั้งเดียวหรือเป็นชุด

การให้คำปรึกษาและการฝึกสอนทางการเงินสามารถช่วยให้แต่ละคนเริ่มจัดทำงบประมาณประหยัดและชำระหนี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดึงดูดคนงานอายุน้อยที่มีรายได้น้อย การให้คำปรึกษาและการฝึกสอนทางการเงินเพื่อประโยชน์ในการทำงานที่มีคุณค่า

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

เมื่อเลือกบริการให้คำปรึกษาทางการเงินหรือการฝึกสอนให้พิจารณาว่าพนักงานมีแนวโน้มที่จะประสบวิกฤตการณ์ทางการเงินที่ต้องได้รับการแก้ไขทันทีหรือต้องมีความมั่นคงทางการเงินอยู่ แต่ต้องการปรับปรุงสถานการณ์ บริการให้คำปรึกษาทางการเงินมีความเหมาะสมสำหรับบุคคลที่อยู่ในภาวะวิกฤตทางการเงินเนื่องจากที่ปรึกษาได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้คำแนะนำเฉพาะเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขวิกฤต

บริการฝึกสอนทางการเงินเหมาะสมกว่าสำหรับพนักงานที่ต้องการกำหนดเป้าหมายและดำเนินการเพื่อค่อยๆปรับปรุงสถานการณ์ทางการเงินในปัจจุบัน

ตัวอย่างของการให้คำปรึกษาทางการเงินหรือบริการฝึกสอน

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
	ผ่านโปรแกรม Employer Solution Neighborhood Trust ให้คำปรึกษาทางการเงิน แก่พนักงานและบริการ	พื้นที่เมืองนิวยอร์กสำหรับ การให้คำปรึกษาทางการเงินด้วยตนเอง ทั่วประเทศ สำหรับบริการให้คำปรึกษา	ไม่แสวงหาผลกำไร

	สนับสนุนทางการเงินอื่น ๆ	ทางโทรศัพท์ Skype และ ดิจิทัล	
	\$stand By Me เสนอ การฝึกสอนทางการเงิน แบบตัวต่อตัวเพื่อกำหนด เป้าหมายทางการเงิน และให้ ข้อมูล การ สนับสนุนและทรัพยากร	รัฐเดลาแวร์	ไม่แสวงหาผลกำไร

2. บริการจัดการหนี้

บริการจัดการหนี้ช่วยให้พนักงานจัดการการชำระคืนเงินกู้คงค้างและวงเงินสินเชื่อ โดยทั่วไปผู้ให้บริการจัดการหนี้จะกำหนดเป้าหมายบริการของตนไปที่ประเภทหนี้ที่เฉพาะเจาะจง ประเภทของหนี้ทั่วไปที่บริการจัดการหนี้ ได้แก่ เงินกู้นักเรียน การจำนองและเครดิตที่ไม่มีหลักประกัน (เช่น บัตรเครดิต) บริการจัดการหนี้ที่แพร่หลายมากที่สุดคือ การให้คำปรึกษาด้านหนี้ แต่ยังมีโปรแกรมการชำระหนี้และการรวมบัญชีภายใต้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ

การให้คำปรึกษาด้านหนี้สามารถช่วยให้ผู้คนชำระยอดหนี้และหลีกเลี่ยงผลกระทบเชิงลบ เช่น การยึดสังหาริมทรัพย์ เมื่อพนักงานมีคุณสมบัติโปรแกรมการชำระหนี้และเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำช่วยลดจำนวนเงินที่จะใช้จ่ายหนี้ในแต่ละเดือน

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

อุตสาหกรรมบริการการจัดการหนี้ ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถระบุบริการที่ถูกกฎหมายได้ยาก เมื่อตรวจสอบบริการจัดการหนี้สำหรับที่ทำงาน อย่าลืมตรวจสอบสัญญาณการหลอกลวงโดยใช้คำแนะนำจาก Federal Trade Commission นอกจากนี้ให้พิจารณาค้นหาผู้ให้บริการผ่าน National Foundation for Credit Counseling ซึ่งสมาชิกยังให้คำปรึกษาด้านสินเชื่อและจะต้องได้รับการรับรองผ่าน Council on Accreditation

ตัวอย่างของบริการจัดการหนี้

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
--------	---------------------	------------------	--------------

	GreenPath Financial Wellness เสนอความช่วยเหลือเฉพาะบุคคลสำหรับพนักงานในการจัดหนี้และเริ่มต้นเส้นทางสู่ความมั่นใจทางการเงิน	ทั่วประเทศ	ไม่แสวงหาผลกำไร
	โปรแกรมการจัดการหนี้ ของ Clearpoint ช่วยให้พนักงานชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้หลายรายด้วยการชำระเงินรายเดือนเพียงครั้งเดียว	ทั่วประเทศ	ไม่แสวงหาผลกำไร

3. สินค้าและบริการออมทรัพย์

ผลิตภัณฑ์และบริการด้านการออม สามารถออกแบบมาเพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายระยะสั้นหรือระยะยาว ปัจจุบันนายจ้างจำนวนมากช่วยพนักงานประหยัดเงิน เพื่อการเกษียณอายุการศึกษาหรือเป้าหมายทางการเงินอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น 81% ขององค์กรในปี 2559 เสนอบริการเกษียณอายุ 22 บริการเหล่านี้

อำนวยความสะดวกในการออมโดยช่วยให้พนักงานสร้างบัญชีเงินฝากออมทรัพย์หรือการลงทุนได้อย่างง่ายดายใช้ประโยชน์จากแรงจูงใจในการออมก่อนหักภาษีนำทางผลิตภัณฑ์การออมและการลงทุนที่หลากหลายและรวมบัญชีเพื่อให้สามารถบันทึกและจัดการเงินได้อย่างสะดวก

อย่างไรก็ตามพนักงานอาจต้องการการเข้าถึงวิธีที่ง่ายและสะดวกในการประหยัดสำหรับกรณีฉุกเฉินโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมและบทลงโทษเพิ่มเติม

สถานที่ทำงานเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับพนักงานในการประหยัดเนื่องจากเป็นที่ที่สร้างรายได้และกลไกที่กำหนดไว้ (เช่น การฝากเงินโดยตรง) ที่ช่วยให้พนักงานสามารถประหยัดและลงทุนในวิธีการโดยตรงและอัตโนมัติ

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

บริการด้านการออมและการลงทุนมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนงานที่มีรายได้น้อย ซึ่งสามารถใช้และเข้าใจได้ง่ายและเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมและเกี่ยวข้องกับความต้องการทางการเงินของพนักงาน 24 สำหรับพนักงานที่มีรายได้น้อยให้พิจารณาผลิตภัณฑ์และบริการที่ปรับแต่งตามความต้องการเฉพาะของพนักงานหรือจับคู่กับบริการอื่น ๆ เช่นการศึกษาทางการเงินเครื่องมือทางการเงินออนไลน์หรือเงินกู้ระยะสั้น ผลิตภัณฑ์ ตัวอย่างเช่นสำหรับพนักงานที่มีเด็กเล็กแผน 529 สำหรับการออมในวิทยาลัยสามารถจับคู่กับการศึกษาเกี่ยวกับวิธีเพิ่มประสิทธิภาพโปรแกรม 529

ตัวอย่างการประหยัดผลิตภัณฑ์หรือบริการ

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
	LEAF College Savings ช่วยให้พนักงานมีส่วนร่วมในแผนการออมของวิทยาลัย 529 แห่งในสหรัฐอเมริกาผ่านแพลตฟอร์มอัตโนมัติแบบรวมศูนย์พร้อมการรวมบัญชีเงินเดือนที่เป็นทางเลือก นายจ้างสามารถเสนอการจับคู่ LEAF ยังสนับสนุนกลยุทธ์การชำระคืนเงินกู้นักเรียนที่นายจ้างให้การสนับสนุนอีกมากมาย	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร
	DoubleNet Pay ช่วยดำเนินการทางการเงินขั้นพื้นฐานโดยอัตโนมัติ เช่น การระดมทุนตามเป้าหมายการออมระยะสั้นการติดตามและการ	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร

	ชำระค่าใช้จ่ายและการชำระหนี้ทั้งหมดในวันจ่ายเงินเดือน เผยแพร่ผ่านผู้ให้บริการเกษียณอายุรายใหญ่เท่านั้น		
--	--	--	--

4. เงินกู้ระยะสั้นและความก้าวหน้าของค่าจ้างค้างจ่าย

เงินกู้ระยะสั้นและความก้าวหน้าของค่าจ้างค้างจ่าย ช่วยให้พนักงานรับมือกับความท้าทายทางการเงิน โดยการทำเครดิตระยะสั้นหรือเงินสดที่มีอยู่ในที่ทำงาน ผู้ให้บริการเงินกู้ระยะสั้นให้การเข้าถึงสินเชื่อสำหรับพนักงานที่สามารถชำระคืนได้อย่างสะดวกสบายในการผ่อนชำระปกติในระยะยาวและต้นทุนที่ต่ำกว่าผลิตภัณฑ์สินเชื่อระยะสั้นอื่น ๆ เช่น สินเชื่อเงินด่วนและสินเชื่ออัตโนมัติ

นายจ้างตรวจสอบและชำระหนี้โดยอัตโนมัติผ่านการหักเงินเดือนตามปกติ บริการเงินกู้บางอย่างยังใช้เงินกู้เพื่ออำนวยความสะดวกในการออม โดยให้พนักงานมีทางเลือกในการหักเงินเดือนโดยโอนเข้าบัญชีออมทรัพย์โดยอัตโนมัติหลังจากชำระเงินกู้ระยะสั้นเต็มจำนวน ผู้ให้บริการรายอื่นเสนอจ่ายล่วงหน้า (มักอยู่ในรูปแบบของบัตรเดบิตแบบเติมเงิน) ที่อนุญาตให้พนักงานเข้าถึงค่าจ้างที่ได้รับ แต่ยังไม่ได้จ่ายไปจนถึงความผันผวนของรายได้ปานกลาง

เงินกู้และเงินทროงที่จัดหาให้ โดยผ่านนายจ้างซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อพนักงานที่มีรายได้น้อยโดยเสนอการเข้าถึง เพื่อเครดิตที่พวกเขาสามารถจ่ายและชำระคืนได้อย่างง่ายดาย หากไม่มีเงินกู้เหล่านี้พนักงานจำนวนมากหันไปใช้สินเชื่อเงินด่วนหรือบัตรเครดิตที่ยากต่อการชำระคืนหรือพวกเขาเบิกเงินเกินบัญชีธนาคารและต้องเสียค่าธรรมเนียมสูง

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

พิจารณาเงินกู้และเงินทดลองด้วยอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าและข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ชัดเจนและเป็นธรรมเนื่องจากผู้กู้มีโอกาสน้อยที่จะผิน่ดชำระเงินกู้เหล่านี้ บริการเงินกู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากนายจ้างมีอัตราการผิน่ดชำระหนี้ต่ำที่สุด แต่บางบริการอาจมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าบริการเงินกู้ที่เสนอผ่านผู้ขายบุคคลที่สามารถ นอกจากนี้ให้พิจารณาบริการเงินกู้ที่จับคู่กับหลักสูตรการศึกษาทางการเงินเครื่องมือทางการเงินและ / หรือการให้คำปรึกษาทางการเงินเพื่อให้คำแนะนำที่ตรงเป้าหมายและตรงตามความต้องการของพนักงานแต่ละคน

ตัวอย่างของเงินกู้ยืมระยะสั้นหรือความได้เปรียบด้านค่าจ้างที่ได้รับ

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
	TrueConnect เป็นโครงการผลประโยชน์ของพนักงานโดยไม่มีค่าใช้จ่ายหรือความเสี่ยงต่อนายจ้าง พนักงานได้รับการเข้าถึงที่ปลอดภัยและราคาไม่แพง เงินกู้ยืมจากสถาบันการเงิน เพื่อการพัฒนาชุมชนชำระคืนด้วยการหักเงินเดือน เล็กน้อยบนแพลตฟอร์มอัตโนมัติ ไม่มีเครดิตจำเป็นต้องใช้คะแนนในการสมัคร แต่จะมีการรายงานการชำระคืนไปยังหน่วยงานสินเชื่อเพื่อช่วยผู้กู้สร้างเครดิต	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร
	PayActiv ช่วยให้พนักงานมีความปลอดภัยในการไม่ใช้เงินหมดระหว่างเดือน โดยให้พวกเขาเข้าถึงได้ถึง 50% ของค่าจ้างที่ได้รับแล้ว การเข้าถึงอย่างทันท่วงทีโดยไม่ต้องกู้ยืมจะช่วยลดเงินกู้ยืมระยะสั้นที่มีค่าใช้จ่ายสูงและเพิ่มกำลังซื้อของผู้กู้	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร

5. เครื่องมือการจัดการทางการเงินออนไลน์

เครื่องมือการจัดการทางการเงินออนไลน์ช่วยให้พนักงานจัดการและทำให้การเงินของพวกเขาเป็นไปโดยอัตโนมัติ (เช่น การประมาณจำนวนเงินที่จะประหยัด กำหนดจำนวนเงินที่จะกู้ยืม ติดตามค่าใช้จ่ายรายวัน) ผ่านเว็บไซต์หรือแอปบนอุปกรณ์เคลื่อนที่ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมากในประเภทของบริการ

พวกเขานำเสนอและตลาดกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วด้วยผลิตภัณฑ์ประเภทใหม่ ๆ บริการทั่วไป ได้แก่ เครื่องมือการจัดการบัญชี (เช่น การจัดสรรเช็คเงินเดือนโดยอัตโนมัติ เพื่อการออมหรือการตรวจสอบ) การศึกษาทางการเงินพร้อมการติดตามเป้าหมายหรือผลการออมผ่านระบบตอบโต้หรือการรวมกันของบริการ เครื่องมือออนไลน์บางอย่าง สามารถรวมเข้ากับบริการทางการเงินอื่น ๆ หรือโปรแกรมผลประโยชน์ของพนักงานได้

ด้วยการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเครื่องมือการจัดการทางการเงินออนไลน์สามารถอำนวยความสะดวกให้กับพนักงานได้มากขึ้นโดยมักจะอนุญาตให้เข้าถึงบริการได้ตลอด 24 ชั่วโมงทุกวันและง่ายต่อการปรับขนาดสำหรับพนักงานจำนวนมาก โดยทั่วไปจะมีราคาถูกกว่าบริการเพื่อสุขภาพทางการเงินอื่น ๆ (หลายแห่งให้บริการฟรี) แต่อาจมีอัตราการใช้งานที่ต่ำกว่าและไม่ค่อยมีใครรู้ถึงประสิทธิภาพ

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

เครื่องมือการจัดการทางการเงินออนไลน์จะมีประสิทธิภาพ เมื่อนำเสนอเนื้อหาที่ใช้งานง่ายและเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งเข้าถึงได้ง่ายผ่านคอมพิวเตอร์แท็บเล็ตหรือสมาร์ทโฟนและมีความปลอดภัย พนักงานชอบเครื่องมือที่มีเนื้อหาและธุรกรรมที่ใช้ได้ทันที

ตัวอย่างของเครื่องมือการจัดการทางการเงินออนไลน์

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
	โปรแกรมสุขภาพทางการเงินของ SunTrust สำหรับ บริษัท ที่เรียกว่า Momentum on Up เป็นโปรแกรมที่ไม่แสวงหาผลกำไรซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ OnUp Movement ของ บริษัท ที่ให้เครื่องมือและ	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร

	ทรัพยากรแก่พนักงาน เพื่อสร้างความมั่นใจ ทางการเงิน		
Even	Even เป็นผู้จัดการเงิน อัตโนมัติที่จ่ายเงิน ล่วงหน้าเพื่อช่วย ป้องกันรายได้ที่ผันผวน	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร

6. ชั้นเรียนและสัมมนาการศึกษาทางการเงิน

ชั้นเรียนและสัมมนาการศึกษาทางการเงิน มักเกี่ยวข้องกับผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินหรืออาสาสมัครที่มาที่ทำงานเพื่อส่งมอบหลักสูตรหรือการประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับหัวข้อที่สำคัญทางการเงิน พวกเขาเสนอแบบดั้งเดิมแต่ก็มีเวอร์ชันออนไลน์

ชั้นเรียนและการสัมมนาสามารถช่วยให้พนักงานสร้างความรู้เกี่ยวกับหัวข้อการเงินส่วนบุคคลและจะมีประโยชน์มากที่สุด เมื่อคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยตรง รวมถึงการเรียนรู้แบบเท่าเทียมกัน และการเรียนรู้จากประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นการทบทวนเงื่อนไขทางการเงิน หรือการฝึกอบรมเกี่ยวกับกลยุทธ์ทางการเงินที่คนงานสามารถนำไปใช้ในครัวเรือนของพวกเขา กลุ่มเหล่านี้ ช่วยส่งเสริมการสนทนากับคนงานคนอื่น ๆ ที่ประสบปัญหาคล้ายคลึงกันด้วย

เคล็ดลับสำหรับพนักงาน

ก่อนที่จะเลือกชั้นเรียนการศึกษาหรือสัมมนาทางการเงิน ให้สำรวจคำถามทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับพนักงานทันที เนื่องจากการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องโดยตรงเป็นสิ่งสำคัญ การกระจายหัวข้อรูปแบบและการลงทุนในโปรแกรมอย่างน้อยห้าปีอาจช่วยได้เช่นกัน นอกจากนี้ให้พิจารณาทำงานร่วมกับผู้ให้บริการ เพื่อให้แน่ใจว่ามีพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนในพื้นที่ที่ปลอดภัย เนื่องจากพนักงานอาจสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้อื่นในสถานการณ์ทางการเงินที่คล้ายคลึงกัน การศึกษาเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นเมื่อเป็นไปได้ให้เสนอบริการด้านสุขภาพทางการเงินอื่น ๆ ควบคู่ไปกับการศึกษาทางการเงินเพื่อให้มีโอกาสที่จะเปลี่ยนความรู้ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างรวดเร็ว

ตัวอย่างของชั้นเรียนการศึกษาหรือการสัมมนาทางการเงิน

องค์กร	รายละเอียดการบริการ	พื้นที่ให้บริการ	ประเภทองค์กร
	Prudential Pathways นำเสนอการสัมมนาเพื่อสุขภาพทางการเงินที่จัดภายในสถานที่โดยผู้เชี่ยวชาญสำหรับพนักงานทุกวัย	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร
	Financial Fitness Group ให้คำแนะนำออนไลน์ที่เป็นกลางและโต้ตอบได้ในด้านการเงินส่วนบุคคลและปัจจัยพื้นฐานด้านการลงทุน	ทั่วประเทศ	แสวงหาผลกำไร

การให้คำปรึกษา

การบำบัดด้วย CBT

การบำบัดมักจะค่อยเป็นค่อยไป ช่วงแรกอาจจะไม่ได้ลงไปถึงเรื่องการตั้งคำถามแต่จะคล้ายการบำบัดแบบอื่น คือ รับฟังแสดงความเข้าใจในตัวลูกค้าหรือปัญหาของลูกค้า เรียกว่าการมี empathy แล้วค่อย ๆ ต่อยอดจากตรงนั้น ในช่วงแรกลูกค้าจะรู้สึกว่าได้ระบายความรู้สึกได้มีคนเข้าใจปัญหาเขาสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการบำบัดก่อน จากนั้นนำเรื่องของเขามาปะติดปะต่อก็จะนำไปสู่การวางแผนว่าจะทำอะไรกันบ้างในขั้นต่อไป เพราะฉะนั้นกระบวนการมันก็จะค่อย ๆ สร้างขึ้นมาเรื่อย ๆ

CBT มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. สั้นและจำกัดเวลา CBT ในขั้นตอนแล้วค่อนข้างใช้เวลาน้อยเพื่อบรรลุเป้าหมาย
2. ขับเคลื่อนโดยตนเองการให้คำปรึกษา CBT ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่าผู้คนเก่งขึ้นเพราะพวกเขาเรียนรู้วิธีการที่ดีขึ้น นักบำบัดจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ในการฝึกสอนผู้เข้ารับการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการทำงานผ่านอารมณ์ด้วยทักษะของตนเอง
3. มุ่งเน้นที่เป้าหมาย ตามเป้าหมายเฉพาะสำหรับการรักษาเพื่อให้เป้าหมายเหล่านั้นสามารถแก้ไขได้ในทางปฏิบัติภายในกรอบเวลาอันสั้น หากคุณต่อสู้กับการใช้จ่ายที่ต้องใช้จ่ายมากการรักษาของคุณจะเน้นไปที่พฤติกรรมการใช้จ่ายของคุณมากกว่าการใช้เวลาบำบัดเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับความทรงจำในวัยเด็กหรือปัญหาในชีวิตแต่งงาน
4. โครงสร้าง เนื่องจาก CBT มักเป็นช่วงสั้น ๆ แต่ครั้งหนึ่งนัดพบจึงมีโครงสร้างเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดจากเวลาที่กำหนด
5. มุ่งเน้นไปที่กระบวนการที่ไม่เกิดการเรียนรู้ CBT ถือว่าปฏิกิริยาทางอารมณ์และพฤติกรรมเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ชีวิต เมื่ออารมณ์และพฤติกรรมเป็นปัญหาต่อสุขภาพของแต่ละบุคคล ปฏิกิริยาเหล่านั้นควรได้รับการเรียนรู้
6. เน้นในการบ้าน ถือว่าการฝึกฝนนั้นสำคัญ ดังนั้นผู้เข้ารับการศึกษาควรได้รับการสนับสนุนให้พัฒนาทักษะของตนเองที่บ้านเพื่อที่จะกระตุ้นกระบวนการที่ไม่เคยเกิดการเรียนรู้มาก่อน

การใช้ CBT ในการปรึกษาปัญหาด้านการเงิน

CBT ทางการเงิน คือ การให้การบำบัดรักษาที่นักบำบัดทางการเงินสามารถใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและกระบวนการคิดที่สร้างความท้าทายทางการเงินให้กับลูกค้าในขณะเดียวกันก็เสริมสร้างลักษณะทางการเงินที่ดีของลูกค้า

ในอดีต CBT ได้รับการพัฒนาโดยการผสมผสานหลักการปรับสภาพของพฤติกรรมบำบัดเข้ากับการบำบัดที่เน้นประเด็นทางคลินิกเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจอย่างเคร่งครัดเช่นการคิดแบบหมกมุ่น (Dobson, 2010) การผสมผสานนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากทั้งปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรม CBT รวมอยู่ในแบบจำลองที่เสนอเพื่อแก้ไขปัญหาทางการเงินเชิงพฤติกรรม เช่น การจัดทำงบประมาณและการจัดการรูปแบบการใช้จ่าย และปัญหาทางการเงินด้านความรู้ความเข้าใจ เช่น ความอึดอัดที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายเกินขนาด ที่นักบำบัดทางการเงินมักเห็นในทางปฏิบัติ CBT รวมอยู่ด้วยเนื่องจากประวัติและความสำเร็จในการลดความเครียดทางการเงินของลูกค้า งานวิจัยหลายชิ้นได้อธิบายถึงวิธีการใช้รูปแบบการบำบัดพฤติกรรมทางปัญญากับปัญหาทางการเงินที่เฉพาะเจาะจง ตัวอย่าง เช่น การแทรกแซงด้านความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมแสดงให้เห็นว่ามีประสิทธิผลในการรักษาความเครียดและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเงิน เช่นการซื้อแบบบังคับ (Dell'Osso et al., 2008; Ertelt et al., 2009; Mitchell et al., 2006), การใช้จ่ายเชิงบังคับ (Mitchell et al., 2006), การพนัน (Toneatto & Ladouceur, 2003) ตลอดจนความเชื่อและพฤติกรรมทางการเงินที่ไม่เหมาะสม (Klontz et al., 2008)

โดยสรุป CBT ทำงานเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่ต้องการและลดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการผ่านระบบการออกกำลังกายและเทคนิคที่เป็นรูปธรรมซึ่งระบุเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงและสามารถวัดผลได้ (Wright, Basco, & Thase, 2006; Nichols, 2010) การแทรกแซงและขั้นตอนเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมสามารถมีได้มากมายและหลากหลาย แต่สามารถจัดระเบียบผ่านการปรับโครงสร้างความรู้ความเข้าใจการสร้างทักษะการเผชิญปัญหาและการแก้ปัญหาได้ 3 ประเภท (Dobson, 2010) การปรับโครงสร้างความรู้ความเข้าใจสันนิษฐานว่าความคิดที่ต้องปรับเปลี่ยนมีความไม่เหมาะสมทำให้เกิดความทุกข์ทางอารมณ์ ดังนั้นจึงพยายามท้าทายและปรับเปลี่ยนกระบวนการคิดเพื่อสร้างรูปแบบความคิดเชิงบวกใหม่ ๆ การสร้างทักษะการเผชิญปัญหามุ่งเน้นไปที่การช่วยลูกค้าในการพัฒนาทักษะ ซึ่งช่วยลูกค้าในเรื่องการจัดการกับความเครียดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น การแก้ปัญหาเกี่ยวข้องกับการผสมผสานระหว่างการปรับโครงสร้างองค์ความรู้และการสร้างทักษะการเผชิญปัญหา การสร้างและพัฒนากลยุทธ์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อแก้ไขและจัดการปัญหาในการบำบัดทางการเงิน นักบำบัดทางการเงินและลูกค้ามีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการตามขั้นตอนการบำบัดโดยใช้ความพยายามร่วมกันในการวางแผนโปรแกรมการรักษา ในขณะที่นักบำบัดทางการเงินช่วยแนะนำโครงสร้างของขั้นตอนการบำบัดผ่านการให้การศึกษาเบื้องต้น การพัฒนา การวางแผนและการดำเนินการจะได้รับการสร้างร่วมกันโดยลูกค้าและนักบำบัดทางการเงิน เพื่อให้แต่ละคนมีบทบาทในกระบวนการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก

เทคนิคทั่วไปที่ใช้ใน CBT คือการมอบหมายการบ้านให้ทำระหว่างช่วงเวลาการบำบัด การให้การศึกษา ด้านจิตวิเคราะห์ในประเด็นเฉพาะที่น่าสนใจ สร้างแผนภูมิพฤติกรรมปัญหาระหว่างช่วงเวลาการบำบัด การโต้แย้งและท้าทายความเชื่อที่ไร้เหตุผลหรือการบิดเบือนทางปัญญาที่ทำให้ปัญหารุนแรงขึ้นและการสร้างทักษะการสื่อสาร (Wright, Basco, & Thase, 2006; Beck, 2011) เมื่อนำไปใช้อย่างเหมาะสมเทคนิคเหล่านี้จะช่วยปรับปรุงกระบวนการบำบัดสำหรับลูกค้า

การเริ่มต้นกำหนดถึงปัญหาหลัก ๆ ของเขาโดยเน้นไปที่สิ่งที่เขามองว่าเป็นปัญหา จากนั้น CBT ปกติไปสู่วิธีการบำบัดทางจิตพลวัต / การเล่าเรื่อง คิดถึงเรื่องราวและประสบการณ์ของตนเอง การเงินของบ้านในวัยเด็กของคุณได้รับการจัดการอย่างไร? ใครสอนคุณเกี่ยวกับเงิน? วิธีการจัดการเรื่องเงินของพวกเขาคืออะไร? เมื่อไหร่ที่เงินกลายเป็นตัวกดดัน? เงินมีความหมายกับคุณอย่างไร? มูลค่าทางการเงินของคุณเกี่ยวข้องกับคุณค่าของคุณในฐานะบุคคลอย่างไร? เพื่อสร้างและกระตุ้นการรับรู้ถึงปัญหาของตัวเองในด้านการเงินที่แท้จริง

การเปลี่ยนความคิดเชิงลบที่มีต่อตนเอง - คุณกำลังบอกตัวเองเกี่ยวกับการเงินของคุณอย่างไร “การเงินกำลังแย่และตอนนี้ฉันเองก็กำลังแย่ สุดท้ายแล้วมันจะไม่มีวันดีขึ้น” ความคิดเหล่านี้จะไม่ช่วยให้คุณมีแรงจูงใจ อาจเปลี่ยนเป็น “ฉันกำลังแก้ไขมันอยู่” “ฉันเคยชนะต่อปัญหาและความท้าทายอื่น ๆ ในอดีต” หรือ “มีสถานที่และผู้คนที่ฉันสามารถขอความช่วยเหลือได้” เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม CBT จะช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการบำบัดได้ปรับปรุงและพัฒนาทักษะการรับมือของตนเองให้ดียิ่งขึ้น และยังเป็นการพูดคุยปรึกษาดังความก้าวหน้าและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เข้ารับการรักษาร่วมกับการเสริมแรงทางบวกอย่างต่อเนื่องผ่านทางบทเรียนต่าง ๆ เพื่อสร้างลักษณะนิสัยการมีความคิดด้านบวกและความคิดที่พวกเขาสามารถควบคุมและจัดการได้โดยตนเอง

Completing Debt Management Plans Counseling

การให้คำปรึกษาเรื่องนี้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมที่มีการวางแผน (Jing Jian Xiao and Jiayun Wu, 2008)

1. การใช้ความตั้งใจสนใจในการทำนายพฤติกรรม พฤติกรรมความตั้งใจสนใจมีส่วนสำคัญที่สามารถเป็นตัวทำนายความสำเร็จของพฤติกรรมที่มีการวางแผนไว้ เพื่อที่จะทำนายและเห็นถึงผลสำเร็จของพฤติกรรมของ client ได้ดีขึ้น counselor ควรจะเก็บข้อมูลความตั้งใจของ client เป็นประจำ โดยการถาม 2 - 3 คำถามที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจ เพื่อให้พวกเขามีปฏิสัมพันธ์กับ client และสามารถเก็บข้อมูลได้ดี เพื่อนำไปทำนายพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย

2. การสนับสนุนทัศนคติทางบวกเพื่อให้ทำเป้าหมายสำเร็จ ตัวแปรทัศนคติที่นำไปสู่ความสำเร็จ มีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมความตั้งใจสนใจของ Client ผู้ให้คำปรึกษาควรจะให้ข้อมูลกับ client อย่างเพียงพอ

เพื่อก่อให้เกิดทัศนคติทางบวกเพื่อจะทำให้สำเร็จตามแผนที่วางไว้ โดยทัศนคติทางบวกควรจะมุ่งเป้าไปที่การทำให้สำเร็จตามแผนมากกว่าแผนที่วางเอง เช่นคำถามที่ต้องการคำตอบว่าคุณคิดอย่างไรกับแผนการจัดการหนี้ที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จ แทนคำถามว่าคุณคิดว่าจะแผนการจัดการหนี้สิน บริษัทที่ให้คำปรึกษาเรื่องนี้สินมักจะเอาไปเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่จะได้รับ ผู้ให้คำปรึกษาควรแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของพวกเขาและเน้นถึงเล่ห์เหลี่ยมของคู่แข่ง เพื่อให้ลูกค้าเกิดทัศนคติที่ดีในการเลือกวิธี

3. เพิ่มการรับรู้ความสามารถในการควบคุมของ client ผู้ให้คำปรึกษาต้องให้คำแนะนำกับ client ด้วยแหล่งที่มาและข้อมูล เพื่อช่วยให้พวกเขามั่นใจในเรื่องการจัดการปัญหาหนี้สินได้หลายๆ กลยุทธ์สามารถพัฒนาขึ้นมาเพื่อช่วยให้ client รู้สึกมั่นใจและรู้สึกรู้ว่าสามารถทำให้กระบวนการสำเร็จได้ เช่น การขึ้นลำดับรายเดือนสามารถใช้ในการแสดงถึงการดำเนินการที่เกิดขึ้นในแต่ละเดือน การให้กำลังใจที่ดีจำเป็นต้องมีการให้เมื่อผู้ให้บริการและผู้รับบริการความสัมพันธ์ต่อกันถ้า client รู้สึกว่าไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้จะต้องมีการปรับปรุงสิ่งที่จะมาจูงใจ client ให้ทำตามได้สำเร็จ

4. การพัฒนาความพึงพอใจของผู้รับบริการ ผู้ให้บริการควรดูแล client ด้วยความเคารพและให้ความเชื่อมั่นว่าพวกเขาเป็นคนสำคัญในฐานะของผู้รับคำปรึกษาแทนการที่จะเก็บแต่ค่าธรรมเนียมอย่างเดียว ผู้ให้บริการต้องทำให้รู้สึกว่าคุณรับบริการเป็นคนพิเศษและให้คำแนะนำอย่างดีที่สุดกับ client ด้วย ผู้ให้คำปรึกษาไม่ควรเจอกับ client เพียงเพราะจำเป็นต้องเจออย่างเดียว แต่ควรมีการให้การช่วยเหลือที่ทำให้ client เกิดความคาดหวังและสร้างความพึงพอใจให้กับ client ด้วย มีงานวิจัยที่ศึกษาว่าความพึงพอใจของผู้มารับบริการจะดีขึ้นพร้อมกับผลในการตั้งใจสนใจที่จะทำให้แผนสำเร็จดีขึ้นไปด้วย ซึ่งจะมีส่วนเพิ่มให้การลงมือทำ DMP สำเร็จไปด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทั้ง client counselor และความน่าเชื่อถือด้วย

ทั้งนี้การปรึกษาแบบเน้นพฤติกรรม ศิริสุข อินละคร (2548, หน้า 2) กล่าวว่า การวางแผนการเงินส่วนบุคคลจะช่วยให้บุคคลมีการคาดการณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตพร้อมทั้งทำการวางแผนรองรับไว้ได้โดยได้เสนอขั้นตอนการวางแผนการเงินไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 คือการประเมินสถานการณ์ทางการเงินของตนเองในปัจจุบัน ขั้นตอนแรกของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลคือการประเมินสถานะทางการเงินของตนเองในปัจจุบันโดยพิจารณาจากรายได้ ค่าใช้จ่ายสินทรัพย์ภาระหนี้สิน รวมทั้งเงินออมที่มีอยู่ในปัจจุบันวิธีการประเมินสถานะทางการเงินของบุคคลคือการจัดทำงบการเงินส่วนบุคคลได้แก่งบดุลส่วนบุคคล (Personal Balance Sheet) และงบรายได้และค่าใช้จ่าย (Income and Expenditure Statement)

ขั้นที่ 2 คือการกำหนดเป้าหมายทางการเงิน การกำหนดเป้าหมายทางการเงินเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญขั้นตอนหนึ่งในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล เนื่องจากหากบุคคลที่มีเป้าหมายทางการเงินแล้วจะสามารถกำหนดแนวทางที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้ เปรียบเสมือนกับการเดินทางที่

ก่อนอื่นจะต้องกำหนดที่หมายที่จะเดินทางไปเสียก่อนแล้วจะสามารถกำหนดเส้นทางที่จะใช้ในการเดินทางได้ ในการกำหนดเป้าหมายทางการเงินนั้น บุคคลจะต้องระบุให้ชัดเจนว่าต้องการอะไร เช่น ต้องการซื้อรถยนต์ ราคาเท่าไรและจะซื้อเมื่อใด นอกจากนี้เป้าหมายทางการเงินควรมีความเป็นไปได้ นั่นคือเป้าหมายทางการเงินควรจะเหมาะสมกับสถานะทางการเงินของบุคคลนั้นด้วย

ขั้นที่ 3 คือการกำหนดทางเลือกและประเมินทางเลือก ขั้นตอนนี้เป็นการกำหนดทางเลือกที่เป็นไปได้ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่กำหนดไว้และพิจารณาทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด โดยพิจารณาจากสถานะทางการเงินของบุคคลนั้น ภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน รวมทั้งความเสี่ยงของแต่ละทางเลือกด้วย ในขั้นตอนนี้บุคคลจำเป็นต้องหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อช่วยในการกำหนดทางเลือก และประเมินทางเลือกเช่นหนังสือ วารสารเว็บไซต์ต่าง ๆ รวมทั้งบุคคลอาจจะขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักวางแผนภาษีหรือผู้ที่ให้คำปรึกษาทางการเงิน

ขั้นที่ 4 คือสร้างและปฏิบัติตามแผนการเงิน เมื่อพิจารณาทางเลือกที่เหมาะสมได้แล้วขั้นตอนต่อมาคือการกำหนดแผนการเงินจากทางเลือกนั้น ซึ่งเป็นการระบุวิธีการที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการ และเมื่อกำหนดแผนการเงินแล้วขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการวางแผน การเงินส่วนบุคคลคือการปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ เนื่องจากถึงแม้จะวางแผนการเงินไว้เพียงใดก็ตามแต่หากไม่ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ก็จะไม่บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการ การปฏิบัติตามแผนทางการเงินอาจจะต้องติดต่อกับบุคคลอื่น เช่น ตัวแทนประกันชีวิตเพื่อซื้อประกันชีวิต หรือการใช้ บริการจากนายหน้าขายหลักทรัพย์ (Broker) เพื่อซื้อหลักทรัพย์ที่ต้องการลงทุน หรือใช้บริการจาก ธนาคารในการฝากเงิน หรือทำธุรกรรมทางการเงินอื่น ๆ

ขั้นที่ 5 คือการติดตามผลและปรับปรุงแผน การวางแผนการเงินเป็นขั้นตอนที่ไม่มีที่สิ้นสุด นั่นคือเมื่อบุคคลได้ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้แล้วขั้นตอนต่อมาคือการติดตามผล โดยพิจารณาว่าแผนการเงินนั้นเหมาะสมหรือไม่สามารถปฏิบัติตามได้จริงหรือไม่หากไม่สามารถปฏิบัติได้ต้องทำการเปลี่ยนแผนทางการเงินใหม่ นอกจากนั้นภาวะเศรษฐกิจ สังคม รวมทั้งสถานะทางการเงินของบุคคลมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เช่นมีความก้าวหน้าในงาน ทำให้บุคคลมีรายได้สูงขึ้น หรือภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้บุคคลมีรายได้ลดลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อแผนการเงินส่วนบุคคลนั้นด้วย ดังนั้นบุคคลจึงต้องทำการทบทวนและปรับปรุงแผนการเงินอยู่อย่างสม่ำเสมอ

บรรณานุกรม

- กรณิกา วาระวิชนะ. (2560). *ความรู้ทางการเงินและความอยู่ดีมีสุขทางการเงินของพนักงานในสถาบันการเงิน กรณีศึกษาจากพนักงานธนาคารไทยพาณิชย์* (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- กิตติพร สิทธิพันธุ์. (2552). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนใน กรุงเทพมหานคร* (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ศุภาวรรณ คงสุวรรณ. (2562). *อีกทางเลือกปัญหาสุขภาพจิต : CBT การบำบัดด้วยความคิดและพฤติกรรม กับ ผศ.นพ.ณัฏฐ์ พิทยรัตน์เสถียร*. สืบค้น 20 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/2MpvUbo>
- สถาบันนิติธรรมมาลัย. (ม.ป.ป.). *ส่วนที่ ๑ การชำระหนี้ (มาตรา ๓๑๔ - ๓๓๙)*. สืบค้น 17 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/3pAxNzv>
- สถาบันนิติธรรมมาลัย. (ม.ป.ป.). *หมวด ๕ ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด (มาตรา ๕๓ - ๗๗)*. สืบค้น 17 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/2ONdMsP>
- สรา ชื่นโชคสันต์, ภาวนิศร์ ชั่ววัลลี, และวิริยะ ดำรงค์ศิริ. (ม.ป.ป.). *8 ข้อเท็จจริง ปัญหาการเงินของครัวเรือน ไทย*. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/2Ni8K7x>
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2483). *พระราชบัญญัติล้มละลาย*. สืบค้น 18 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/3qCSrR9>
- Add Money. (2563). *2 ปัจจัยหลักที่มีผลต่อสถานะการเงินส่วนบุคคล*. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/3boXvly>
- A LIFE. (ม.ป.ป.). *ข้อดีของการวางแผนการเงิน*. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/2ZEnEau>
- Ausiris Gold. (2563). *ข้อดีของการวางแผนทางการเงิน*. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://bit.ly/3aBfcPD>
- HR NOTE. (2561). *ปัญหาการเงินของพนักงาน (Financial Problem of Employee) เรื่องชวนปวดหัวที่ HR ไม่ควรมองข้าม*. สืบค้น 22 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://th.hrnote.asia/personnel-management/employeebenefits/190514-financial-problem-employee/>

- MoneyHub. (2559). 6 ข้อเสียของการไม่วางแผนทางการเงิน. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <http://bdiag.co.th/?p=9135>
- Center for Social Development & Prosperity Now. (2017). *Workplace Financial Wellness Services: A Primer for Employers*. Retrieved 11 February 2021, from <https://bit.ly/3pC9W2G>
- Consumer Financial Protection Bureau. (n.d.). *Financial well-being: What it means and how to help*. Retrieved 19 February 2021, from <https://bit.ly/3pF89K7>
- Elliott, D., Heffernan, C., & Okoli, A. (2019). *Credit Building at the Workplace: Assessing Outcomes for Participants in Working Credit NFP*. Washington, D.C.: Urban Institute.
- Financial Conduct Authority. (2017). *Financial Well-being in the Workplace: A Way Forward*. Retrieved 11 February 2021, from <https://bit.ly/2ZBKtlq>
- Garman, E. T., Leech, I. E., & Grable, J. E. (1996). The Negative Impact Of Employee Poor Personal Financial Behaviors On Employers. *Journal of Financial Counseling and Planning*, 7, 157-166.
- Griffiths, M. F., Baxter, S. M., & Townley-Jones, M. E. (2011). The Wellbeing of Financial Counselors: A Study of Work Stress and Job Satisfaction. *Journal of Financial Counseling and Planning*, 22 (2), 41-52.
- Jing Jian Xiao & Jiayun Wu. (2008). Completing Debt Management Plans in Credit Counseling: An Application of the Theory of Planned Behavior. *Journal of Financial Counseling and Planning*, 19 (2), 29-41.
- Kurzwaska, K. (2019). *What Is Financial Wellness and Why Is It Important for Your Business*. Retrieved 19 February 2021, from <https://bit.ly/2Zy8G5U>
- McCoy, M. (n.d.). *How Cognitive Behavioral Therapy Can Prevent Poor Financial Choices*. Retrieved 20 February 2021, from <https://bit.ly/2MrXZPv>

- McCoy, M. A., Ross, D. B., & Goetz, J. W. (2013). Narrative Financial Therapy: Integrating a Financial Planning Approach with Therapeutic Theory. *Journal of Financial Therapy*, 4 (2), 22-37.
- Smart About Money. (n.d.). *What is Financial Well-Being*. Retrieved 18 February 2021, from <https://bit.ly/3bv2O2O>
- Thompson, S. (2015). *Understanding the relationship between debt problems and psychological distress* (Doctoral dissertation). London: University of East London.
- United Healthcare. (n.d.). *Understanding financial well-being*. Retrieved 18 February 2021, from <https://bit.ly/3k6XJBX>
- United Way of Greater Richmond & Petersburg. (n.d.). *The Importance of Financial Well-being*. Retrieved 19 February 2021, from <https://bit.ly/3bjHJlw>
- Vosloo, W., Fouché, j., & Barnard, J. (2014). The Relationship Between Financial Efficacy, Satisfaction With Remuneration And Personal Financial Well-Being. *International Business & Economics Research Journal*, 13 (6), 1457-1466.